

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

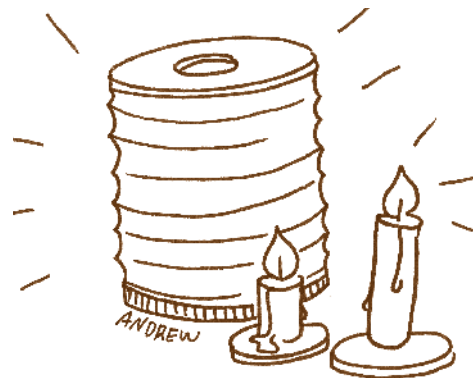
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Naši věrní příznivci, jsme tu zase, tentokrát s 36. číslem Bezevšeho. Je říjen a dvě třetiny novin se již těší na korektury. Doufám, že se nám podaří šestatřicítka vydat nejpozději začátkem listopadu. Stojí hodně úsilí doladit obsah, aby mohl být vyvržen na stránky. Doufám, že vás zase potěšíme. I tentokrát je o čem číst. Dozvíte se, jak vaši učitelé studovali, jaké to bylo na turistickém kurzu a co se dělo a děje na domově mládeže. Můžete si přečíst o tom, jak se tu cítí prváci, seznámíme vás s novými členy redakční rady, přineseme reportáž z burzy řemesel, ze sportovního dne a opět pobavíme perličkami ze školních lavic. Je toho dost, znovu zaplníme 24 stran a já doufám, že si každý z vás přijde na své. Moc mě těší, že někteří redaktori pracovali o prázdninách. Aby události nezapadly, zachytili je co nejautentičtěji ihned, co se odehrály.

Opět se scházíme každé pondělí ráno, mátoříme se po víkendů v učebně číslo deset a s námi i počítače, kterým občas musíme dávat umělé dýchání. Velmi si vážím toho, že noviny mají i svoji externí redaktorku, Míša Casková (MišCA) výborně odmaturovala, odešla na vysokou školu, ale přesto napsala pro Bezevšeho dva velmi zajímavé články. Míšo, děkuji. Ať se Ti na škole líbí, protože poznáš zase úplně jiný svět, lidi, získáš nejen vědomosti, ale i nové přátele, rozšíří se Ti obzor a prodlouží mláď. Tahle klíšé jsem musela vyslovit, protože je to všechno pravda. Mluvím hlavně ke čtvrtákům, kteří se pomalu rozhodují a vybírají školu. Možná někteří váhají, mají chuť pracovat, touží po výdělku... Pokud vás rodiče mohou finančně podpořit, studujte, obzvláště vy, co na

to máte. A vím, o čem mluvím. Měla jsem kdysi dobré místo, po maturitě jsem učila na základní škole. Byla to škola života. Bylo mi osmnáct a žákům v deváté třídě patnáct. Umíte si to představit? Trochu jsem se bála, ale bylo to skvělé. Pedagogický sbor byl bezvadný, všichni kolegové mi pomáhali a podporovali mě. A nejen to, cítila jsem z jejich strany dokonce přátelství. Líbilo se mi tam tolik, že se mi nechtělo odejít studovat, byla jsem pevně rozhodnuta zůstat a vzdělání si někdy dálkově doplnit. Děkuji svým rodičům, táta mi domlouval tak dlouho, až jsem ho poslechla. A tak jsem odmítla nabídku ve škole pokračovat a zběhla jsem na studia, která stála zato. Byly to krásné roky a nikdy na ně nezapomenu. Ale o tom až někdy příště. Teď zpátky na polygrafku, kterou bych nevyměnila za nic na světě! A doufám, že i vy. Doufám, že tu letos bude zase dobře, že se brzy vypořádáme s těmi, kteří sem přišli dělat vylomeniny, a že si zase budeme moci říct: všude dobře, na polygrafce nejlépe!

Iva Šabatová

Schůzka redakční rady

BEZEVS

Ze života intráckého

V každém čísle Bezevšeho vás informuji o dění na našem domově mládeže. V minulém čísle jsou poslední informace z května, a proto se ještě vrátím k závěru minulého školního roku.

ČERVEN NA DM

✓ Dívky z mojí skupiny (loňská 3.S a 3.P) vzpomínaly, co pozitivního či negativního jim přinesl uplynulý školní rok, jestli je v něčem obohatil nebo naopak zklamal. Také se vzájemně podílely o své prázdninové plány a letní očekávání.

✓ Pro všechny z DM byly připravené dvě napínavé hry: „Puclepátračka“ a „Honba za pokladem“.

✓ Také se v červnu pracovalo, a to na záchraně našeho hřiště, které nám začalo tak trochu mizet před očima. Téměř každý obyvatel intru na něm aspoň chvíli bojoval s plevelem, a protože nám pan ředitel slíbil i nový písek, věřili jsme, že naše práce není zbytečná.

✓ Závěrečnou tečkou za uplynulým školním rokem byla velmi povedená „Intrácká grilovačka“.

Přišlo září. Do internátních pokojů se nastěhovali starí, ale i noví obyvatelé a na DM se naplno rozběhl nový školní rok.

ZÁŘÍ NA DM

✓ Ve všech třech skupinách (VS 1 paní vychovatelky Machové, VS 2 paní vychovatelky Trejtnarové, VS 3 paní vychovatelky Obergruberové) proběhly úvodní schůzky, jejichž tématem bylo nejen připomenutí řádu a režimu DM, ale i sdílení prázdninových zážitků a očekávání i obav z nadcházejícího školního roku, u nových žáků pak jejich vzájemné seznamování.

A jaká byla nabídka pro volný čas?

- ✓ „Psychohrátky i jiné hrátky“ (Míček mluví, Upír, Tichá řada, Interview, Tajnosti, Prásk)
- ✓ „Seznamovačka“ (Kamínek, Erb, 1. dojem)
- ✓ „Schovávačka ve škole“
- ✓ „Basketácké hrátky o ceny“

Ani v září jsme nezapomněli na hřiště, pan ředitel splnil svůj slib, přivezli nový písek, a tak se ještě hrabalo a válcovalo. Teď je už hřiště v rámci našich možností připravené na první jarní dny. Olda Dudek, i když není ubytovaný u nás na DM, sám a z vlastní iniciativy hodně pomohl s úpravou hřiště. DÍKY, OLDO!

ELEKTRONICKÁ CIGARETA

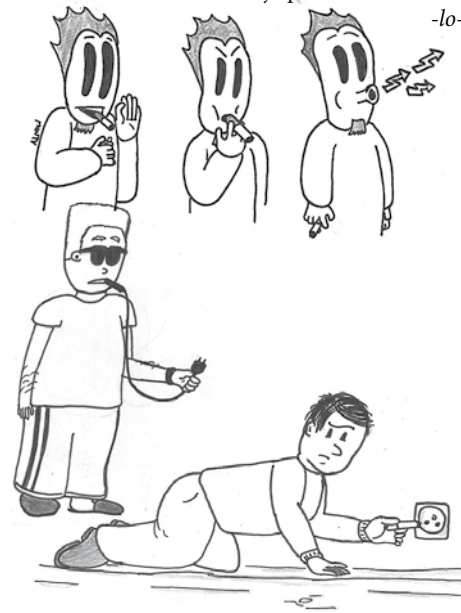
V poslední době se mezi našimi žáky – kuřáky objevuje tzv. elektronická cigareta.

Vypadá jako skutečná, ale neobsahuje tabák. Místo něho je v ní baterie a elektronické zařízení produkující dým, který obsahuje obvykle nikotin a další chemické látky, a doplnitelná patrona s nikotinem.

Elektronické cigarety jsou méně škodlivé než ty skutečné (ale téměř jistě nebezpečnější než nikotinový inhalátor). V jejich náplni je nikotin (toxická látka, která vyvolává závislost a ničí cévy) a bohužel i karcinogeny (analýzy provedla FDA – United States Food Drug Administration).

Neexistuje dosud žádná studie, která by potvrzovala účinnost e-cigaret při léčbě závislosti na nikotinu, proto by výrobci neměli uvádět na obalech žádná pozitivní léčebná tvrzení (přesto se na některých obalech objevují).

Kouření elektronických cigaret poškozuje, i když méně než kouření klasické cigarety, zdraví kuřáků, a na naší škole je proto zakázáno.

Rádio INTR

Na domově mládeže se zrodilo něco, co tu ještě nebylo – „RÁDIO INTR“, a tak jsem trochu vyzpovídala autora nápadu Káju Reisingera.

● **Kájo, „RÁDIO INTR“ byl tvůj nápad?**

Ano, můj.

● **Kdy a jak se zrodil?**

Myšlenka na intrácké rádio vznikla ve druhém pololetí minulého školního roku. Mám rád hudbu, trochu jsem se nudil a chtěl jsem dělat něco užitečného. Tohle všechno dohromady dalo vzniknout myšlence na vysílání rádia pro intr.

● **Co bylo dál?**

Začal jsem na tom pracovat spolu s kamarádem a spolubydlícím Štěpánem Wünschem a za pomoci jeho notebooku vznikla první nahrávka.

● **Jak jsi prožíval první vysílání a jaké byly ohlasy?**

Moje první dojmy byly, že se to nesetkalo s velkým ohlasem, ale postupně, a zvláště v letošním školním roce, došlo k pozitivní změně. Začalo se o rádiu mluvit, přidávali se lidé na facebooku....

● **Kolik relací už máte za sebou a kolik lidí vás poslouchá?**

Máme za sebou přes deset relací a poslouchá nás zatím zhruba dvacet lidí – dle dosahu našeho rádia.

● **Jak dlouho vysílání trvá, jak často vysíláte a jaká je náplň vysílání?**

Snažíme se vysílat každý všední den v čase od 16 do 17 hodin. Hlavní náplní je hudba, proložená mluveným slovem, moderátorem jsem se dobrovolně povinně zvolil já sám.

● **Jak dlouho ti trvá příprava na jedno vysílání?**

O tom, co ten den budu vysílat, přemyslím skoro od rána, vlastní příprava nám pak se Štěpánem trvá asi dvě hodiny. Problémem trochu je, že aby nahrávka byla čistá, musíme ji dělat, až když je na intru ticho, což většinou bývá až po večerce...

● **Jaké máš plány do budoucna?**

Řešíme za pomoci pana údržbáře Fochta technickou stránku – aby rádio bylo slyšet po co největší části domova mládeže. Plánujeme obohatit obsah vysílání o rozhovory s lidmi ze školy a největším našim přáním je mít internetové vysílání.

● **Kde se nachází sídlo vaší redakce?**

Na domově mládeže – pokoj číslo 2.

● **Je ještě něco, co bys chtěl dodat?**

Přijďte si „RÁDIO INTR“ poslechnout! Najdete nás i na facebooku (www.facebook.com/radiointr.cz), kde si také můžete stáhnout starší nahrávky.

Děkuji za rozhovor a přeji „RÁDIO INTR“ hodně nadšených posluchačů.

Kája

Štěpán

ANKETA - JAK SE VÁM U NÁS LÍBÍ

Chucky odmaturovala, a tak jsem si tentokrát její rubriku vzala na starost já. Zeptala jsem se žáků z prvních ročníků, jak se jim u nás líbí, co naopak ne a jaké jsou jejich první dojmy. Jejich odpovědi mě potěšily, posuďte sami.

První dojmy? Divný pocit učit se na zámku, ty stropy a tak... Líbí se mi jídelna (a kuchař ne? pozn. redakce) a technické vybavení školy, moderní přístroje. Naopak se mi nelíbí budova školy, je taková stará a zašlá (zven-

ku je opravdu hrozná, pozn. redakce).

V. Bernart

Hlavně si tu všichni rozumí..., ale nelíbí se mi tu ty schody a patra, připadá mi to všude stejné (všude stejně krásné, víd?).

V. Puchýř

Nejvíce se mi líbí na praxi stroje a barvy a nelíbí se mi, že škola nemá fasádu...

P. Beneš

Škola je malá, a tak už mám nějaké kamarády. Líbí se mi, že když přijdu na pokoj, na-

táhnou se s muzikou v uších. Taký se mi líbí, že nemám na pokoji žádný divný kluky. Ti, se kterými bydlím, jsou fajn a já bych je nevyměnil. A co se mi nelíbí, Nic mě nenapadá.

P. Popyk

Na škole se mi líbí, že je velká, přehledná (řekněme spíš labyrint, pozn. redakce) a rodinného typu. Zatím mi vadí, že chodíme na tělocvik takovou dálku.

E. Moravcová

Líbí se mi kolektiv v naší třídě, myslím, že bude lepší než na základce. Nelíbí se mi školní budova a brzké vstávání.

V. Murár

Líbí se mi tady, že jsem poznal nové lidi a že o přestávce můžeme být v prostorách školy, kde chceme. Nelíbí se mi, že musíme na každou hodinu chodit někam jinam.

O. Otáhal

Moje dojmy jsou naprosto jiné, než jsem očekávala. Říkala jsem si, že ostatní spolužáci a učitelé budou odtažití, přísní nebo nevnímaví. Ale díky malému počtu žáků na škole opak je pravdou. Připadá mi, že se nám učitelé budou víc věnovat. A nelíbí se mi zvonění kvůli tomu, že buď upozorňuje, že máme málo času, nebo na to, že ho tady ještě hodně strávíme.

L. Minaříková

O škole jsem se dozvěděla díky tatkově, který tu vystudoval, a také mě sem dotáhli kamarádi. A mé první dojmy? Škola se mi moc líbí, je tu pohoda a rodinná atmosféra. Chodím sem ráda. Zatím tu není nic, o čem bych řekla, že se mi nelíbí.

M. Kvízová

Můj první dojem z intru byl, že je starý. Když jsem ale poznal vychovatelky, spolubydlící a další lidi, myslím, že je to tam super. Třídou ve škole mám doce-la fajn, někteří učitelé jsou přísní, ale snaží se nás něčemu naučit.

T. Rys

Mé první dojmy byly dobré. Zpočátku jsem se bála učitelů, ale všichni mi připadají milí. Líbí se mi, jak je škola dobře vybavená a třídy se mi taky líbí.

N. Opltová

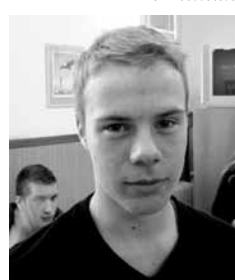
Proč jsem vlastně tady? O škole jsem slyšel mnoho dobrých věcí. Šel jsem se tedy podívat na den otevřených dveří. Líbilo se mi tu, škola mě velice zaujala. Navíc je v blízkosti, a tak nemusím být na intru. Nejdřív jsem se

moc bál. První týden to ještě nebylo ono, ale pak jsme se více poznali a je to dobré. Moc mě baví praxe, ale ani ve škole to není tak hrozná.

T. Altman

Školu jsem si vybral, protože mě baví práce s počítačovou grafikou a jednou bych chtěl pracovat v reklamní agentuře. O této škole jsem se dozvěděl od Michala Placáka, bývalého studenta této školy. První dojmy jsou velice pozitivní. Budova je uvnitř hezká, poměrně dobře vybavená. Nejvíce se mi líbí na odborném výcviku. Není tu zatím nic, co by se mi nelíbilo.

D. Budský

Pozdrav je základ slušnosti

Již nějakou dobu tu pracuji (8 let) a za ta léta šel veškerý vývoj neuvěřitelně kupředu, bohužel i z hlediska negativního chování některých žáků. Co tím mám na mysli?

Přístup žáků k učitelům a vlastně nejen k učitelům. Rozhodla jsem se napsat krátký článek, který je určen k zamyšlení vás, žáků polygrafické školy. Kam se vytratila slušnost pozdravit? Denně se setkávám s žáky na chodbě, na dvoře či mimo školu... Velká část z nich se na mě jen podívá a jde dál!? Přímou to vybízí k otázce: „To vás doma nenaučili zdravit?“ Nechci házet všechny do jednoho pytle, jsou tu samozřejmě i slušní žáci, kteří zdraví na dálku a často s úsměvem. Z části je to chyba i naše, že se nezastavíme a nezačneme vás za to kárat. Takový problém se však má řešit na základní škole, nikoliv na střední! A není to jen můj osobní pocit. Když jsem toto téma prohodila mezi kolegy na OV, i oni měli stejné pocity. Když jsem se jich zeptala, jak to řeší, tak neřeší... jen si povzddechli a mávli rukou se slovy „škoda mluvit“. A to je špatně! Kam až to tímto laxním způsobem může zajít? Zkuste se zamyslet, proč nezdavíte. Vždyť to nestojí žádné úsilí, a naopak se prezentujete jako slušně vychovaný žák. Dělejte tím vizitku také své rodině, tak proč se neblýsknout v tom nejlepším světle?

Naivně věřím, že přečtením tohoto článku se změní situace k lepšímu.

-Linda-

Anketu připravila
-ŠA-

Jako každoročně i minulý školní rok se před vysvědčením konal sportovní den. Tradičně trval dvě hodiny a mnozí žáci, kteří měli plnou hlavu letních prázdnin, si zřejmě již úplně nevybavují, že na něm byli. Ale i přesto je mezi námi studenty v značné míře oblíben (aspoň se před prázdninami trochu protáhneme!). Někteří si rádi porovnájí síly či dovednosti se svými spolužáky, jiní zas tráví čas fanděním nebo diskotváním o nesmrtnosti chrousta. Já jsem se věnovala našemu Bezevšeho a položila p. učitel

Mackovi pár zvědavých otázek: **Jaká byla letos účast žáků proti loňskému roku?**

Účast byla letos opravdu hojná. Aktivně se zúčastnilo více studentů než v minulém roce. **Jak se žáci staví k účasti na sportovním dnu a jak tomu bylo dříve?**

Jak se podle Vás letošní sportovní den vyvedl?

Myslím si, že se sportovní den vydařil a že každý, kdo má rád pohyb a aktivní společenskou zábavu, byl spokojen. A o to nám přeci jde.

Děkuji mnohokrát za odpovědi a přeji všem silu do nového školního roku a samozřejmě sportu zdar!

-Pavliska-

Jak se tvoří noviny

Tematickou exkurzi „Jak se tvoří noviny“ probíhající v dílnách odborného výcviku od měsíce října navštíví postupně žáci základních škol Šluknovského výběžku.

Na fotografiích Markéty Kolaříkové jsou zachyceni žáci 9. třídy ZŠ Mikulášovice. Obsáhlou reportáž z tohoto projektu přineseme v příštím čísle Bezevšeho.

-iša-

Nové tváře redakční rady

Jmenuji se **Lucie Minaříková** a jsem z Ústí nad Labem. Od září chodím do 1.S. a bydlím na DM. Do časopisu Bezevšeho jsem chtěla patřit, protože ráda píšu, především témata, ve kterých se můžu najít.

Když dostanu inspiraci, mám najednou v hlavě spoustu slov a nevím, co s nimi, proto pak články neustále přepisují. Nejčastěji píši v rýmech, lépe mi to zní, ale někdy se v rýmech ztratím a uniká mi podstata věci.

Mám ráda béčkové filmy, protože málokdy vím, jak skončí. Už několik let poslouchám rap, protože rap je poezie, která kritizuje. Ale poslední dobou je to z velké části komerce, která mi přijde nesmyslná.

Mezi moje oblíbené patří: Lil Wayne, Kanye West nebo dosud neobjevený, talentovaný Sam Adams, který se inspiruje skupinou Example a často jejich skladby upravuje, čímž do nich vkládá své vlastní nápady. Nejraději je poslouchám při kreslení, kdy si uvědomím, o čem zpívají. A proto mám asi na psaní raději klid, můžu si pak lépe srovnat myšlenky a vložit je do textu.

Zatím nevím, jak budou mé články vypadat, dosud působily jako amatérské básničky, tak doufám, že se zlepším a budou se aspoň někomu líbit.

-Layly-

Čau, jsem nová posila redakce Bezevšeho, takže by nebylo od věci, abych se vám představil. Jmenuji se **Dominik Budský** a chodím do 1.S.

Jsem strašně rád, že mohu tvořit tento bezvadný časopis. Už na základce jsem tvořil školní noviny a jsem rád, že s tím mohu nadále pokračovat. Popravdě ještě moc nevím, o čem konkrétně budu psát, ale rozhodně se tu budu hodně

věnovat sportu, protože sport je pro mě vše! Mezi mé oblíbené koníčky patří: jednokolka, florbal, cyklotrial a tanec. Zkrátka, v mém volném čase se nanajde místo pro nudu. No nebudu se tu už více rozepisovat a doufám, že se vám moje články budou líbit.

-dom-

TURISTÁK 2012 - tentokrát v Holanech

Tradičně jako každý rok se koncem června konal polygrafický turistický kurz. Tentokrát náš ústav přepadl kemp Milčany, který se nachází kousek od České Lípy v městysu Holany. Převážnou většinu týdne nás provázely téměř tropické teploty. Naštěstí byl hned u kempu rybník, takže jsme se mohli kdykoliv osvěžit. Již nedílnou součástí našich turistáků jsou pěší túry, cyklistika a jízda na laminátových kánoích. Mimo toho se však tento rok vyskytla možnost osedlat si koně. Několik odvážlivců ji využilo, avšak projížďka pár z nich skončila pádem. Naštěstí se nikomu nic vážnějšího po celý kurz nestalo.

Na turistický kurz jsem se vydal s myšlenkou, že budu absolvovat pouze jízdu na kole. Své cyklistické schopnosti jsem ale trochu přecenil, padesát kilometrů na ostrém slunci bylo na mé síly přeci jenom moc. Druhý den kurzu byl tedy

prvním a zároveň posledním, kdy jsem se vydal na výlet na kole. Další dny jsem strávil jízdou na kánoji a pěší turistikou, která byla v porovnání s cyklistikou mnohem méně náročná. Pokud bych tedy nepočítal onen kritický předposlední den, kdy během túry převážná většina studentů (včetně mě) nadávala, že jdeme moc dlouhou trasu.

Samozřejmě nemohu opomenout to, že si pro nás učitelský sbor připravil poněkud zajímavé táborové soutěže. Pro představu: úkolem jedné soutěže bylo předávat si ve skupině jablko braudou, v jiné jsme zase museli přenést minci mezi půlkami a vhodit ji do hrnku.

Turistický kurz byl ukončen na lehkou notu. A to doslova. Poslední noc nám u táboráku pan učitel Macek zahrál na kytaru a zazpíval svoji slavnou píseň Cigimore. Musím uznat, že celý turisták byl plný zajímavých zážitků a nejspíš jej příští rok navštívím znovu.

-Peeter-

Brusel aneb Já něco vyhrál?

„Napište dvě stě slov na tato témata!“ slyším, jak se ozývá z přední části třídy a přitom do- stávám papír, na kterém se nacházejí body na téma Stará Evropa. Se zděšením pozoruji list a dlouho přemýšlím, jaké podtéma si vyberu. Jelikož mi práce nepříjde nějak zajímavá, od- kládám ji na poslední chvíli a v neděli zjišťuji, že mám na práci poslední tři hodiny. Pokus vy- plodit cosi zajímavého se mi nějak nedaří. Když však po dlouhé hodině a půl dopisuji posled- ní slova, s tím, že je to moje poslední verze, celý nesvůj odesílám e-mail učitelce a počítám s pořádným „sprdem“. Říkám si, jak můžu odeslat něco takového. Proč jsem to jenom odesí- lal? Co jsem to udělal? Všechny tyto otázky mi létaly hlavou.

Přišlo pondělí a já zjistil, že k mé práci nejsou žádné připomínky, a tak se mi trochu ulevi- lo. Na nějakou dobu jsem to vypustil z hlavy až do chvíle, kdy se ve dveřích objevila učitel- ka češtiny s plnou hrstí novin a gratuluje mi, že prý mou práci vytiskli v MF Dnes. Pomyslel jsem si, že je to hloupost, nic takového by do novin dát nemohli. Nakouknul jsem tedy do novin a zjistil, že je to opravdu tak. Má práce se nachází v kategorii Studenti čtou a píšou no- viny. Měl jsem z toho docela radost. Přibližně po třech týdnech mi zazvonil telefon. Ozvalo se jen: „Ahoj Jakube, mám pro tebe překvape- ní. Vzpomínáš na téma Stará Evropa? Vyhrál jsi soutěž o cestu do Bru- selu!“ Volala mi učitel- ka češtiny, byla nadšená a z jejího hlasu jsem cí- til radost a pocit z dob- ře odvedené učitelké práce, prudit nás úkoly. Nevěděl jsem, co na ta- kovou zprávu říci. Ne- dokázal jsem to ani ně- jak pořádně prozkoumat v hlavě. Říkal jsem si, já v Bruselu? Co tam budu dělat? Nikoho tam neznám! Vláda? To je to, co mě tak straš- ně nezajímá? Zvládnou to? Zvládnou! Odpočítá- val jsem dny s tím, že jsem ani nebyl pořá- dně rozhodnutý, jestli se mi tam chce, nebo ne- chce. Přišel poslední den před odletem. Večer jsem si šel lehnout o něco dříve, abych byl ve čtyři hodiny ráno alespoň trochu čilý. „Tú tú tú tú,“ ozval se ten nepříjemný zvuk budíku a já věděl, že je to tu. Oblékl jsem se, vyčistil zuby a snědl něco malého, vůbec jsem neměl

v tu chvíli hlad. Cítil jsem, že už je to tu a já nemám nejmenší šanci se z toho vymotat. Po dlouhých devadesáti minutách jsme s mam- kou dorazili na letiště. Teď už je to tutovka. Le- tím do Bruselu! Pomalu jsem došel až k restau- raci McDonalds, kde byl sraz. Jelikož jsem při- šel jako vždy poslední, neměl jsem čas prohlí- dnout si spolucestující. Šel jsem tedy rovnou k paní průvodkyni. „Dobrý den, vaše jméno?“ „Štuler!“ „Vezměte si tu poslední tašku se žlu- tou nálepkou a kdybychom se už neviděli se- jdeme se na letišti v Bruselu.“ Šel jsem rovnou k odbavení cestujících, kde jsem dostal leten- ku a šel do letadla. Ho- dina, kterou jsem v le- tadle strávil, uběhla rychle a já byl najed- nou v Bruselu. Hned po příjezdu jsem si musel začít hledat ka- marády, zašel jsem za skupinkou lidí, kte- rá vypadala nějak stej- ně jako já. Seznámení proběhlo hladce a já se

měl najednou s kým bavit. Naše početná sku- pinka výherců se táhla jako had do podzem- ních garáží, kde na nás čekal autobus. Moh- lo nás být asi třicet, možná třicet pět. Poz- ději jsem zjistil, že jsou to lidé ze tří různých soutěží. Naše první cesta vedla do hotelu. Vel- ká budova, stojící přímo na náměstí, vypada- la skvostně. Byl to náš hotel, vybaven byl lu- xusními doplňky. Odložili jsme si tu zavazadla a šli na naši první přednášku. Bylo půl jede- nácté a my dorazili do audiovizuálního stu- dia v Bruselu, kde se vysílají nejnovější politic-

ké zprávy. Prozkoumali jsme každou místnost a naše cesta pokračovala do DAILY PRESS- BRIEFING FOR BRUSEELS ACCREDITED JOURNALIST. Jelikož vše, co nám ze začátku říkala paní průvodkyně, bylo v angličtině, moc jsem se nechytal, a tak možná i vy nevíte, kam že jsme to vlastně šli. Byla to tisková konfe- rence pro novináře. Po našem příchodu se za- čala řešit situace Řecka. Měli jsme u sebe slu- chátka a Ipad. Tiskovou konferenci jsme moh- li poslouchat ve dvou jazycích, angličtině nebo francouzštině. Po dlouhé konferenci, které jsem stejně moc nerozuměl, jsme se přesunu- li do evropské restaurace, kde jsme se setkali s Janem Komárkem, který se zabývá právě stárnutím v Evropě. Měli jsme na toto téma rozběhnout diskuzi. Povídání trvalo do půl třetí a bylo velice zajímavé, zjistil jsem, jaký pohled mají na tuto situaci mí spolucestují- cí. Po půl třetí jsme se přesunuli na přednášku do Českého domu, kde nám Karel Barták při- blížil, co že vlastně Evropská unie řeší. Řešilo se i téma komunikace v Evropě. Od půl čtvrté jsme měli další přednášku s panem Jiřím Ple- citým, který je účastníkem kabinetu, kde pů- sobil pan Špidla. Přednáška byla celkem dlou- há, plná informací a já už začínal být unave- ný. Okolo půl šesté jsme se rozloučili a nastala kolonka v programu, na kterou jsem se tak těšil. Čekal nás volný program, příležitost, jak se více seznámit s novými přáteli a poznat zá- rově život v Bruselu. Prošli jsme si část města a dostali pár rad a doporučení na různé podni- ky. Nesměli jsme vynechat bruselskou speciali- tu Kwak, pivo, které obsahuje devět až třináct procent alkoholu. V tu chvíli jsem zjistil, jak je v Bruselu draho. Nic se nesmí přepočítávat na české peníze. Kwak mě vyšel na 4,5€ za půl lit- ru. Kolem jedné hodiny ránní jsme se rozhod- li vyrazit na hotel, abychom byly alespoň tro- chu schopní vnímat přednášky, které si pro nás zaměstnanci připravili. Budík jsem si nařídil na sedmou hodinu. Když jsem ráno vstal, připadal

21 6 2012

jsem si jak přejetý vlakem. Sbalil jsem si vodu, svačinu, bundu a vyrazil do jídelny na snídani. Snídaně probíhala formou švédských stolů. Najedl jsem se a došel do vstupní haly, která se začala naplňovat dalšími spolucestujícími. Kolem půl osmé jsme vyrazili opět do Českého domu. Čekala nás přednáška s názvem Stručný úvod do bruselského labyrintu. Přednášku měla na starost ředitelka CEBRE Alena Vlačihová. Pověděla nám něco o Bruselu, například o cenách, počasí a o lidech, kteří zde žijí. Po přednášce přišel čas na svačinu a následovala přednáška o euru jako o měně. Tu si pro nás připravil pan Honzák. Přednáška se mi nějak nelíbila, přišla mi nudná a prezentace ve formě různých grafů a měřítek mě nezaujala. V půl desáté jsme se přesunuli do Berlaymont, kde jsme se setkali s paní Magdalenou Frouzovou, která pracovala také v kabinetě s panem Špidlou a je autorkou několika knih. Vyzkoušeli jsme si, jaké je to být politikem, který má obhajovat svůj nápad. Naše cesta poté pokračovala do jídelny, kde jsme se naobědvali. Po vydatném obědě (zákusek, hlavní jídlo, nápoj) jsme se vydali na cestu do Českého domu, kde na nás čekal Alexandr Hobza s finančními a hospodářskými analýzami. Na tuto přednášku si pamatuji kvůli počtu otázek a počtu hádek mezi dvěma chlapci z druhé skupiny. Po dlouhé a vyčerpávající přednášce následovala prohlídka města a volný program. Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat, jak žijí mladí lidé v Bruselu a na jaké písničky se tu tančují, jak vypadají místní bary atd. Na hotel jsem dorazil krátce po třetí hodině ráno. Následující den byl zároveň poslední, a tak jsem si ráno v sedm zabalil poslední věci a své zavazadlo jsem odevzdal hotelovému personálu. Po snídani se naše skupina vydala na prohlídku Parlamentaria, kde jsme si vyzkoušeli hlasování a vžili se do pozice politiků různých politických stran, a to

formou hry. Hra trvala do dvanácti. Poté jsme se přesunuli na oběd do restaurace, kde bylo nepočít politiku. Poslední zastávkou byl samotný parlament. Z budovy jsme odcházeli po čtvrté hodině. Naše cesta pro zavazadla byla celkem pochmurná, každý věděl, že přichází konec a že už se třeba nikdy nevidíme. Vyzvednutí zavazadel a cesta na letiště už byla poslední společná chvíle. Po rozloučení s průvodkyní jsme nasedli do letadla a vzlétli směrem k Ruzyni.

Jakub Štuler, 4. S

Korálkování s paní učitelkou Bílkovou

V každém čísle najdete rozhovor s nějakým člověkem, který má jisté nadání a něčím se zabývá. Tentokrát si můžete přečíst něco o korálkování. Sama se o něj zajímám, a proto jsem požádala slečnu Bílkovou, jestli by nám neřekla něco o svém koníčku, a zde jsou její odpovědi...

► Jak dlouho se věnujete korálkování?

Korálky mě fascinují už od dětství. Maminka měla v košíku s šitím schovaných pár sáčků s rokajlem (miniaturní skleněné korálky) a já si s nimi chodila hrát. Ještě jsem ale nevěděla, co se z nich dá vytvořit. V první třídě se mi zalíbilo vyšívání, asi v sedmé třídě jsem začala vyrábět náramky z provázků a pak už byl jen malý krok k tvoření z korálků. Začala jsem někdy na střední škole korálkovým krokodýlem a dalšími zvířátky.

► Kdo vás k tomu přivedl?

Náhoda. V létě 2005 na Kyjovském festivalu za mnou přišla kamarádka, že její známá prodává náušnice a jestli se chci kouknout. Samozřejmě jsem chtěla, a když jsem zjistila, že všechny ty nádherné kousky jsou vyrobené doma, řekla jsem si, že to musím také zkusit. Doma jsem sedla k internetu, našla obchody s korálky a komponenty a udělala svou první objednávku. Když balíček přišel, pustila jsem se do tvoření. A od té doby nemohu přestat.

► Kde berete inspiraci?

Všude. Na internetu, v prodejnách s bižuterií, v knihách a časopisech a také pozoruji uši a krky kolem sebe.

► Budete tento rok opět pořádat kurz pro naši školu?

Pokud bude zájem, tak ano.

► Děláte i kurzy pro veřejnost?

Ano. Jezdím s mou jógovou učitelkou a báječnou kamarádkou Jaruškou na jógové víkendy a vždy tam kromě jógy zařadíme i jeden výtvarný kurz. V srpnu se konal dokonce celý týden s jógou a tvořením. Jógu cvičí Jaruška, tvoření vedu já.

Navíc v říjnu otevíráme v Rumburku s další skvělou kamarádkou Míšou tvořivou dílnu pro dospělé i děti. Bude se tam korálkovat, kreslit, tvořit z papíru, atd.

► A vy sama chodíte na nějaké kurzy, abyste je zlepšila své dovednosti?

Ano, byla jsem na několika kurzech kresby a malby a na kurzu focení. Na kurzu korálkování jsem zatím nebyla, sleduji spíš návody na internetu, v knihách a v časopisech. Příští týden se chystám na kurz malování mandal, na který se moc těším.

► Máte raději práci s drátkem nebo šité šperky?

Technik je spousta, drátkování, šití, navlékání, FIMO, ketlování... Chtěla bych všechno zkusit a umět, na to bych ale potřebovala 48 hodin každý den. V současné době mě nejvíce baví vytvářet šité a ketlované šperky. Pokud se chcete kouknout na mou tvorbu, navštivte www.facebook.com/lucinkytvoreni a více o kurzech se dozvíte na www.kreamal.cz.

Děkuji paní učitelce Bílkové za ochotu a čas, který nad odpověďmi strávila, a přeji mnoho inspirace pro tvoření svých krásných šperků.

-MišCA-

Interview s Peeterem a Pavliskou o Advik 2012

Zdravím vás, milí čtenáři Bezevšeho, a vítám vás u dalšího velmi zajímavého rozhovoru, tentokrát o akci Advik 2012. Vyzpovídal jsem naše spolužáky Petra Anděla (Peeter) a Lenku Pavlisovou (Pavliska), kteří jsou fanoušky japonské kultury a anime, o čemž celý Advik vlastně je. Tak hezky uesněte a vychutnejte si tento rozhovor a poučte se stejně jako já o této rok od roku populárnější akci. Pavlisčiny odpovědi mají symbol ●, Peeterovy symbol ■.

Popiš mi, co vlastně Advik je, kde a jak často je pořádán a prozrad něco malinko z historie, kdy byl založen atd.

● Advik je pražský sraz fanoušků anime, mangy, Japonska a poslední roky také her, sci-fi a fantasy. Poprvé byl pořádán v roce 2006, kdy začínal jako víkendová akce, a od té doby se pravidelně pořádá každé léto a jeho délka se prodloužila na čtyři dny.

■ Jeho název je odvozen zkrácením slov „Anime Dance Víkend“. Dříve se jmenoval jenom ADV, ke změně názvu na Advik došlo v roce 2008.

Byl/a jsi na Adviku poprvé, nebo již máš nějaké zkušenosti s tímto projektem?

● Navštívila jsem Advik již třetím rokem. Ale o festivalu jsem věděla ještě rok před mojí první návštěvou, bohužel jsem neměla čas se zúčastnit.

■ Tento rok jsem byl poprvé. Původně jsem chtěl na doporučení kamarádů jít i rok minulý, ale nějak mi to nevyšlo.

Jak to vše probíhá a jak dlouho?

● Akce trvá čtyři dny asi od devíti ráno až do desáté hodiny večerní. Ubytování v tělocvičně bohužel není moc pohodlné.

■ Funguje to tak, že je tam několik místností a každá má svůj program. Můžeš tak navštívit, cokoli tě zajímá. Celá akce trvá čtyři dny, z toho nejnabitější program je druhý a třetí den. Naštěstí organizátoři poskytují i možnost přespat a umýt se.

Protože se jedná o skupinu lidí zaměřenou na stejná nebo podobná témata, chovají se lidé družně? Nacházíš tam nové kamarády?

● To je zajímavá otázka. Většina účastníků by se dala typově začlenit do nějaké skupiny nebo skupin. Jsou tu nováčci, jež jsou unešení úplně ze všeho, mazáci, kteří viděli snad všechna ani-

me a znají téměř všechny mangy nebo hry, co kdy byly vydány. Dále jsou tu hráči, staří známí fanoušci sci-fi nebo fantasy a lidé, jejichž zájmy na těchto stránkách zveřejnit nemohu. Je to směs všech různých lidí, od šilených po naprosto nenápadné jedince, ale nechci zacházet do naprostých detailů.

■ Pochopitelně nedílnou součástí takovýchto „conů“ je velké množství „cosplayerů“ (návštěvníci se převlékají za své oblíbené postavy z anime a mangy). Zdálo se mi, že tam panovala celkově přátelská atmosféra, i když jsme se třeba vůbec neznali. Právě díky tomu, že tam jsou lidé s podobnými zájmy, je lehké se s někým začít bavit a skamarádřit se.

Jestli už jsi tam v minulosti byl/a, proč se tam rád/a vracíš?

● Vracím se sem hlavně kvůli svým kamarádům a přednáškám. Některé jsou opravdu zajímavé a mnoho se v nich dozvíte nebo se na nich pobavíte. Také ráda navštěvuji stánky s plakáty, plackami a jinými předměty spojenými s anime a hrami.

■ Byl jsem tu poprvé.

Jsou mezi návštěvníky především lidé ve tvé věkové skupině nebo přicházejí i starší jedinci?

● ■ Na Aviku, jako na dalších podobných srazech, potkáte opravdu všechny věkové kategorie. Je zde hodně náctiletých, ale docela velkou část tvoří i lidé ve věku dvacet pět a více. Je úplně běžné, že tam potkáte jedince, kterým bude za chvíli i 40. Přesto všechny spojuje společný zájem, a tak není věk překážkou pro společnou konverzaci.

Co se všechno na Adviku děje? Jaký bývá program?

● Náplní Adviku jsou především přednášky. Je tu několik salónků, kde se pořádají přednášky zaměřené na určité téma (Japan salon, Man-

ga salon, Games salon, Sci-fi & Fantasy salon atd.). Pak se zde konají Cosplay soutěže nebo divadlo a dokonce i koncerty a galavečeři.

■ Konají se tam různé workshopy a přednášky právě na témata blízká japonské kultuře, promítání anime seriálů a filmů nebo soutěže v japonských hudebních hrách – DDR a karaoke. Tento rok tam třeba byl sushi workshop s japonským kuchařem, spousta přednášek o „lolita“ módě a třeba i o školství v Japonsku. Jeden večer tam vystoupila dívčí skupina DX, která hrála převážně japonskou tvorbu – hlavně písničky z různých anime.

Byl letošní ročník něčím výjimečný nebo nějakým způsobem jiný či lepší než předešlé ročníky?

● Poslední dva roky Advik postupně upadá, hodně fanoušků je našťavaných na nové vedení. Podle mě byla akce za starého vedení lépe organizovaná, ale to je věc názoru.

■ Určitě byl jiný tím, že dva dny měl na venkovním pódiu herní pořad Indian (celodenní program). Dokonce přímo na místě natáčeli jeden díl. Pořádali soutěže o různé ceny s herními motivy a přivezli na vyzkoušení mimo jiné hudební hru Rocksmith, která brzy vyjde na PC.

Na co bys nalákal/a budoucí návštěvníky? Mohou se Adviku zúčastnit i „nezasvěcení“ lidé?

● Pokud se zajímáte o mangu a anime, je pro vás Advik jasná volba. Doporučila bych vyzkoušet i podobné srazy jako je Akicon, konaný na stejném místě na podzim, a největší otaku akci v Čechách (fanoušci anime a mangy) - Animefest v Brně. Ale pokud máte rádi i sci-fi nebo fantasy, není od věci se na tuto akci jet podívat alespoň na jeden den. Rozhodně si přijdete na své!

■ Na Advik může prakticky kdokoliv. Stačí, aby ses zajímal o anime a nebo o japonskou kulturu (jinak by ses tam moc nebavil). Je to určitě dobrá šance najít někoho s podobnými zájmy. Přátele si tam najdeš téměř zaručeně.

Závěrečné sdělení čtenářům?

■ Doufám, že jsem odpověděl co nejsrozumitelněji, možná někoho i navnadil a třeba se s některými z vás potkám na dalším ročníku některého ze zmíněných festivalů.

Doufám, že se vám rozhovor líbil. Chci velmi poděkovat Petrovi a Lence za krásné a obsáhlé odpovědi a přeju mnoho dalších vydařených ročníků Adviku.

-Disco-

Jak jsme se prezentovali na Dni řemesel 2012

Na konci školního roku (27. 6. 2012) byla naše škola pozvána na Den řemesel Základní školy Kosmonosy u Mladé Boleslavi. Cílem této akce bylo dát žákům možnost dozvědět se o českých řemeslech a tradicích co nejvíce, nechat je vyrobit si něco vlastníma rukama a odpovědět jim na otázky, které budou souviset s možností studia na škole, jejíž řemeslo je zaujalo. V současné době není problém si spoustu věcí koupit, ale kdo z žáků ví, jak se vyrábí ruční papír, jak vznikají v rukou šikovných kovářů nůžky, jak si skláří pohrávají se skleněnými figurkami, co obnáší práce zlatníka či jak je náročná práce knihaře, tiskaře nebo košíkáře.

Moje „minivýprava“ (Terežka Macková, Pája Veseloušová, Dáda Pavlíková, David Rohlíček a Ondra Dolejš), byla skvělá, za což jí opakovaně děkuji. Měli jsme tu čest, že si na tuto akci udělal čas i pan ředitel a po celou dobu prezentoval naši školu svou milou přítomností.

A oč vlastně šlo? Byly nám přiděleny tři stánky. U jednoho si žáci i rodiče mohli zkusit nejstarší techniku tisku z výšky pomocí připraveného linorytu. Ručně rozválená tisková barva se z tiskové formy (linorytu) přenášela tla-

kem (mechanický gumový válec) na potiskovaný materiál (papír). Tento stánek „epesně“ obhospodařoval David. Druhý stánek prezen-

toval obor Knihař, kde Ondra vyráběl jednu krabičku s víčkem za druhou. Všude kolem něj byly naaranžovány práce žáků, od nejrůznějších reklamních bloků, bločků, pohádek, časopisu Bezevšeho a mnoho dalších, které byly k dispozici zdarma jako reklamní předměty. Poslední stánek nabízel pohlednice – montáže v kombinaci pohádkových postav spolu s obličejí učitelů ZŠ Kosmonosy. K dispozici byl také notebook, kde byla spuštěná „nekonečná“ prezentace grafických prací našich žáků. Skromně musím přiznat, že pohlednice měly neskutečný úspěch.

Nesmím zapomenout ani na Dádu, která přinesla svůj vlastní notebook a pracovala po celou dobu v programu Adobe Photoshop, kde ukazovala nejrůznější efekty a vychytávky, které se na naší škole naučila. Děvčata Terežka s Pájou pobíhala po zámeckém dvoře, foti-

la, nabízela letáčky, odpovídala na nejrůznější dotazy a svým úsměvem lákala žáky i rodiče k našemu „uměleckému komplexu“. Fotky se dále využily: vložily se do připravené šablony s našimi webovými stránkami, Facebookem – vytiskly na digitální tiskárně a předaly na památku. Fronty dětiček netrpělivě čekaly a těšily se z obrázku – bylo to moc milé.

Den řemesel se konal na krásném zámeckém dvoře, kde prostory využívá právě ZŠ Kosmonosy. Počasí jsme měli úžasné, slunce nás hřálo po celou dobu. Akce trvala od 8 do 14 hodin a myslím, že se nemáme rozhodně za co stydět. V ZŠ Kosmonosy mají zájem s námi do budoucna spolupracovat, na což se již teď všichni moc těšíme!

-Linda-

Často se setkáváme s tím, že žáci a rodiče neznají nabídku středních odborných škol a učilišť za hranicemi Mladé Boleslavi, a tak se jim snažíme ukázat i pomocí těchto akcí, že se dá studovat i někde jinde, než na gymnáziu nebo ve „Škodovce“. Jsme velmi rádi, že jste přijali naše pozvání na Den řemesel a seznámili jste žáky s možnostmi studia na vaší odborné škole. Určitě by bylo skvělé, kdyby naše školy nadále spolupracovaly. Pokud by to bylo možné, velmi rádi bychom k vám přijeli se skupinou žáků, kteří se zajímají o grafiku, na exkurzi. Ještě jednou děkujeme.

MGR. KATEŘINA RADOVÁ,
UČITELKA ZŠ KOSMONOSY

Chystáte se na vysokou školu?

Sama vím, že hledat vysokou školu, když je jich v ČR tolik, není zrovna snadné. Jaký obor si vybrat, mám jít tam nebo jinam, zvládnu ty přijímačky na tuhle školu? Je toho hodně, co mi běhalo v hlavě. V tomhle shonu mě však napadlo, že máme na škole dva učitele, kteří si dodělávali vysokou školu. Proč se jich tedy nezeptat, jak to probíhalo a jestli nám něco o škole povědí? Vyzpovídala jsem paní Ing. Lindu Pazderníkovou a pana Ing. Richarda Sýkoru. Třeba vás článek inspiruje ke studiu na této škole.

■ **Proč jste se rozhodl/a dodělat si vysokou školu?**

Ing. Pazderníková: Popravdě to nebyl můj životní cíl. Po maturitě jsem chtěla hned pracovat. Začala jsem v soukromé tiskárně s minimální mzdou a pracovní dobou do 16 hodin, a tak jsem začala hledat něco jiného. Po dvou letech se naskytl nabídka učitele OV. Byl to asi osud. Pan ředitel mi řekl, že mě velice rád podpoří ve studiu VŠ, jeho podmínkou však byla Univerzita Pardubice a žádná jiná. Nevěděla jsem, co mě čeká, ale myšlenka mne nadchla a zkusila jsem to. Rozhodla jsem se tak, jelikož jsem nechtěla zůstat ve školství bez vzdělání.

Ing. Sýkora: Vysoká škola byla nutností, abych mohl i nadále vykonávat své zaměstnání. Současně jsem si chtěl ověřit, jak je na tom v mém věku můj mozek.

■ **Jakou vysokou školu a obor jste studoval/a?**

Ing. Pazderníková: Univerzita Pardubice, fakulta Chemicko-technologická, katedra Polygrafie a fotofyziky, obor: Polygrafie (www.upce.cz)

Ing. Sýkora: Studoval jsem Univerzitu Pardubice, obor Polygrafie.

■ **Jak jste zvládal/a zkouškové období?**

Ing. Pazderníková: Studenti kombinovaného studia (dálkaři) mají na této fakultě zkouškové období po celý rok, jelikož ve zkouškovém dělají laboratorní úlohy, různá měření apod. Někteří učitelé však vyžadovali konání zkoušek pouze ve zkouškovém období, což byl mnohdy časový i psychický stres. Ale zvládnout se to samozřejmě dá i za cenu, že si studium o rok prodloužíte. Ukázkový příklad je však pan učitel Sýkora, ten zvládal všechny zkoušky ve zkouškovém období a pokaždé na výbornou!

Ing. Sýkora: Vzhledem k tomu, že jsem studoval dálkově, bylo mi umožněno vykonávat zkoušky v průběhu celého roku. Zkouškové období v pravém slova smyslu jsem tedy prakticky nezažil. Část zkoušek jsem si vykonával v předtermínu, takže mi jich na zkouško-

vé období zbylo jen pár a stres, že bych nějakou zkoušku nestíhal, jsem prakticky nezažil.

■ **Který předmět vás nejvíce bavil a který jste naopak naprosto nesháněl/a?**

Ing. Pazderníková: V bakalářském studiu bylo 47 předmětů a člověk musí hodně zavzpomínat, aby si konkrétní předměty vybavil. Rozhodně mne bavily všechny oborové předměty, kde se člověk dozvěděl nové věci. Naopak mne nebavily předměty ekonomického zaměření, jako byly metody statistické analýzy, finanční management aj. Ale člověk nemůže přemýšlet, jestli ho to baví, musí se zakousnout a jít do studia naplno.

Ing. Sýkora: Nejzajímavější byly určité všechny odborné předměty. Jako absolvent gymnázia jsem se s nimi nikdy nesetkal a připadalo mi, že na spoustu věcí lze přijít logicky a není třeba se toho moc učit z paměti. Z tohoto hlediska mi naopak nejvíce nevyhovovaly různé „chemické předměty“, kde bylo plno vzorců různých sloučenin, které jsem se musel naučit.

■ **Jací byli učitelé?**

Ing. Pazderníková: Přímo na katedře polygrafie byli všichni vyučující úžasní, dalo se s nimi vždycky domluvit... asi jako na této škole. Člověk se cítil dobře a hlavně byl čas se navzájem za ta léta poznat, nikoliv jako na jiných vysokých školách, kde je např. 500 studentů v ročníku.

Předměty mimo katedru (fyzika, chemie, matematika, ekonomie) byly jiné. Jdete na zkoušku, profesora vidíte poprvé v životě a nevíte, co čekat a jak dopadnete, i když jste se svědomitě připravili. Přednášky jsem měla pouze první dva roky bakalářského studia, od třetího ročníku už přednášky nebyly. Z původních 16 studentů jsem zbyla ve 3. ročníku sama, a proto nebylo možné dělat přednášky pouze pro jednoho studenta.

Ing. Sýkora: Snad na žádného vyučujícího si nemožu stěžovat. Nemožu však posoudit, zda nesehrál určitou roli i můj věk, kdy někteří vyučující byli mladší než já.

■ **Bylo pro vás náročné pracovat a zároveň studovat?**

Ing. Pazderníková: Veškerý volný čas byl nutný obětovat studiu, všechny víkendy, prázdniny, o pracovních dnech nemluvě. Odpolední směna byla hodně náročná, člověk má čas na učení jen dopoledne. Přestože jsem se učila již od sedmé hodiny ranní, času nebylo pořád nazbyt. Takže ano, je to náročné.

Ing. Sýkora: Skloubit práci a školu bylo poměrně snadné, neboť mi můj zaměstnavatel vycházel vstříc. Problém je, že se člověk musí starat o rodinu, dům a zahradu, kde je potřeba každou chvíli něco vyrobit, uklidit, opravit... Větším „problémem“ jsou „živí tvorové“. Manželka byla dost chápavá, ale zvířatům (pes a pa-

poušek) se těžko vysvětluje, že na ně není tolik času. Ale největším „problémem“ bylo narození dcery. Ta mi ukrojila asi největší část z času na studium, protože jsem nechtěl, aby se jí mé studium jakkoliv dotklo a nechtěl jsem přijít o žádný okamžik strávený s ní.

■ **Doporučil/a byste našim studentům tuto univerzitu?**

Ing. Pazderníková: Pokud se chtějí věnovat oboru polygrafie, rozhodně tato fakulta je nejlepším řešením! Nečekejte zde však žádnou volnou uměleckou a kreativní tvorbu. Je to příprava technického zaměření pro ty, kteří chtějí být jednou např. vedoucími výroby, obchodními jednately či řediteli společností, anebo se mohou stát učiteli jako například já, Ing. Bílková nebo Ing. Sýkora.

Ing. Sýkora: Univerzitu Pardubice bych určitě doporučil každému, kdo se chce dále vzdělávat v oboru a je ochoten se věnovat i předmětům, které se na SOŠ mgp nevyučovaly s takovou intenzitou a nebyly na ně kladeny takové nároky jako například na gymnáziích. Mám na mysli matematiku, fyziku a hlavně chemii, které je zde opravdu dost a velmi často ji najdete v odborných předmětech. Ve výsledku je ale pro úspěšné absolvování VŠ asi důležitější pevná vůle a odhodlání školu dokončit než vědomosti získané na předchozí škole.

■ **Máte nějakou radu pro čtvrtáky ohledně dalšího studia na VŠ?**

Ing. Pazderníková: Pokud se rozhodnete studovat na jakékoli VŠ, berte ji od samého začátku zodpovědně. Píle je nejdůležitější! Hlavně nic nevzdávat a vydržet až do konce! A pokud máte na vybranou, rozhodně preferujte denní studium. Přeji hodně štěstí nejen budoucím VŠ.

Ing. Sýkora: Vyberte si obor, který by vás zajímal a kterému se chcete věnovat i později. Není nic horšího a těžšího, než dělat něco, co nechci, a dělat to jen proto, že kamarád to dělá taky nebo proto, abych měl nějakou školu. To si radši užívat mládí a zkusit školu, až budu mít jasno nebo až budu přinucen okolnostmi (zaměstnavatelem), i když to může být složitější.

Oběma učitelům velmi gratuluji k získanému titulu a děkuji za to, že si udělali čas mi odpovědět na otázky.

-MišCA-

VOLBY 2012

Moje první volby

Tak je to tady, moje první volby, a zároveň tu sedím jako člen komise. Je za minutu dvě a už před vchodem přešlapují netrpěliví voliči. Čeká se jen na pokyn předsedy, aby se mohlo začít.

Je deset minut po druhé hodině a ostatní již rozdávají obálky a odškrťávají voliče v seznamu. Netrpělivě vyčkávám na voliče z mého seznamu. Po chvíli se ve dveřích zjevila slečna. Trochu zmateně se rozhlížela, a pak zamířila k mému stolu. „Jsem na volbách poprvé a nevím, jak se to dělá!“ řekla rázně. Kéž bych jí mohla říct to samé, ale zachovala jsem klid a zkušeně jsem provedla jednoduchou instruktaž a předala obálky. Spokojeně se usmála a odešla. Myslím, že jsem si napoprvé vedla dobře.

V mém seznamu byl nejdelší seznam lidí od písmene P (budete se divit ale lidí od Q a O tolik není), a tak jsem měla celkem snadnou práci, protože ke mně moc lidí nechodilo. Ale na druhou stranu jsem ostatním trochu záviděla. Nakonec jsme měli celkem hezkou 35% účast. Asi nejvíc mě stejně bavilo počítání hlasů.

Sama sebe jsem pak překvapila, když jsem večer hned zjišťovala výsledky voleb. Nikdy předtím jsem se o volby ani o politiku nezajímala, ale když už něco člověk dělá, chce vidět výsledek práce. A tak můžu říct, že tahle práce mě rozhodně obohatila o spoustu nových zkušeností.

-Pavliska-

O volbách a kaviáru

Přemýšlím, s jakým zážitkem, drahá paní učitelko, bych se s Vámi podělil. Začal bych od začátku, třeba na něco přijdu. Krásný den, prozářená místnost sluncem, holé stěny, v rohu jedna jediná skříň. A uprostřed tři stoly spojené k sobě, překryté bílými ubrusy. A za těmi stoly sedím já, jakožto jeden z členů okrskové volební komise číslo dvacet osm. Netrpělivě upírám svůj zrak na vchod do místnosti a vyhlížím prvního voliče. Vyčkávám. Ni-

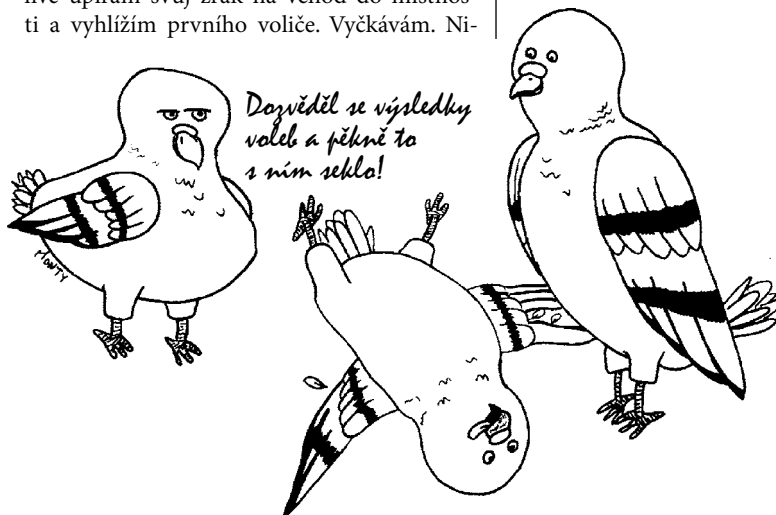
kdo nepřichází, a tak stále drtím pohledem dveře do místnosti. Hurá, konečně se otevírají a v nich... můj děda. Jsem nadšen, přinesl mi buchtičky od babičky, kávu a nějaké dobroty. Bylo toho tolik, že jsem se klidně mohl podělit i s ostatními členy a nabídnout jim. Ale ne-nabídl jsem. Kdyby měli taky takového dědečka jako já, mohli mít svého dost. Však on jim ten řízek s chlebem, co si s sebou vzali, postačí. Den plynul a já odškrťával drahé voliče na papíře, který jsem měl před sebou. A je tu odpoledne. Do dveří vchází babička. Vše se opakuje. Dobroty, káva, sladkosti, bonbony... Ale tentokrát jsem se podělil i s ostatními, protože ten kaviár byl vážně příšerný. Asi byl prošlý. Snad jim chutnal. Den se pomalu chýlil ke konci a já zabalil svou tužku a zbytky od oběda a vyrazil jsem šťastně po namáhavé práci posílněn dobrou náladou domů.

D. Rohlíček, 4. P

Fena u voleb

Příběh se odehrál druhého dne voleb 13. října 2012 v půl jedenácté dopoledne. S několika voliči nakráčel do naší volební místnosti bílý psík menšího vzrůstu. Nejprve jsme se domnívali, že přišel s nějakým voličem. Opak byl pravdou. Když se volební místnost vyčistila, pes zůstal v úplně pohodě ležet pod naším stolem. Po bližším prozkoumání jsme zjistili, že se nejedná o psa, ale fenku. Ke všemu měla poraněnou zadní tlapku a byla březí. Okamžitě jsme jí dali napít a ona po nějaké době usnula. Její spánek ale nebyl klidný, neustále se třásla a cukala. Nezbylo nám nic jiného než zavolat příslušníky městské policie, aby si pro fenku přijeli, protože ve volební místnosti neměla co dělat. Policie přijela asi za hodinu, fenku naložili do připravené kartonové krabice a odjeli s ní k místnímu veterináři. Doufám, že o ni bude dobře postaráno a najde své pravé majitele.

Tomáš Pšenička, 4. P

Bezevšeho opět vítězí

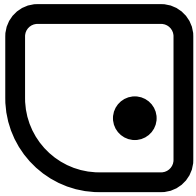

V rámci 6. ročníku soutěže „Školní časopis roku“ proběhla krajská kola, ze kterých časopisy nebo noviny postupují do celorepublikové části soutěže.

VÝSLEDKOVÁ LISTINA „Školní časopis roku 2012“ Ústeckého krajského kola

1. BEZEVŠEHO - SOŠ mgp Rumburk
2. G-LISTY - Gymnázium Chomutov
3. SCRIBIMUS - Gymnázium Teplice
4. YNTRÁK - VOŠ a SŠ Varnsdorf
5. VYPROŠŤOVÁK - SPŠ Ústí n.Labem
6. ECHO - SOŠ Osvoboditelů, Louny

**TŘÍDY
ve
školním
roce
2011
–
2012**

1. A

1. S

2. A

NESMRTELNÁ

Abych se mohla dostat k jádru tohoto článku, musím se vrátit do svého dětství, přesněji do doby, kdy jsem se narodila. Má cesta na svět byla, a teď mě omluvte za košer označení, trnitá. Více pro mou mamku než pro mě. Když už jsem rostla pod její ochranou, ve třetím měsíci se mamce udělalo špatně. Po přemlouvání kamarádkou se v půlnoci odebrala do nemocnice, kde se s ní nepárali a oznámili jí, že její stav vypadá jako deset minut před potratem. Nechci znít nějak namyšleně, ale jsem krásný potrat! Nakonec jsem si to asi rozmyslela a mamka se mnou ještě chvíli ležela v nemocnici. Ale abych ji moc dlouho netrápila, začala jsem se na svět kopat už v šestém měsíci. Ano kopat, mamce jsem se otočila nožičkami a tak jsem jí i ublížila a lékaři mě museli dostat na svět císařským řezem. Protože jsem byla maličká, potřebovala jsem speciální sanitku s inkubátorem a tyto sanitky byly dvě v Praze. Měla jsem to štěstí, že jedna byla pro mne volná. Když se mamka probudila, zjistila, že já už křičím na Pražáky, a dokonce mi dali cedulku: „VZTEKÁ SE“. Náhodou se na nás prcky přišla podívat oční doktorka a u mě našla oční vadu. Mohla jsem být slepá, ale našťastí mě včas operovali. Nakonec se mnou mamka musela chodit na rehabilitace, abych se správně hýbala. Takže nebyť mé mamky a obrovského štěstí, nemusela jsem žít nebo jsem mohla být dementní (netvrdím, že se mi to natolik vyhnulo), slepá a nebo jsem se mohla špatně pohybovat. Nemohu si odpustit jí zde nepoděkovat za to, že se tak moc snažila, abych byla v pořádku.

Ale v nedávné době, se mi udála další situace, při které jsem se přesvědčila, že já tu jsem pro to, abych dokázala něco velkého a nevidaného. Proč bych jinak měla tolik štěstí? Proč bych se dvakrát vyhnula smrti?

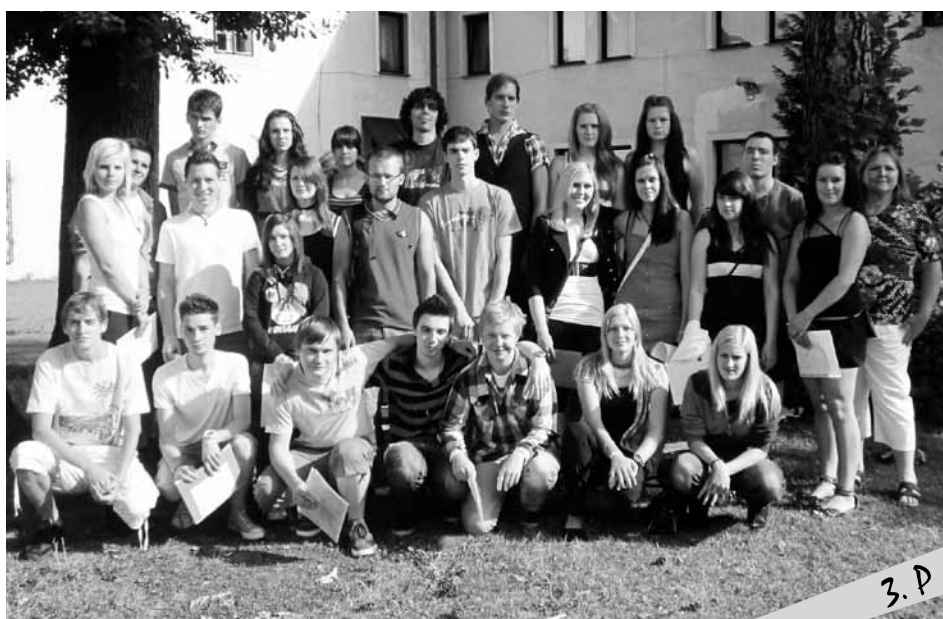
Na individuální praxi se mi daří, všichni mě mají rádi, a tak se i občas dostanu mimo kancelář a na chvíli si odpočinu od počítače. Je skvělé dělat práci i v terénu. Jednou jsme se se šéfy vydali předělat billboardy pro dětenický zámek. Bylo krásné počasí, hrálo sluníčko, vanul teplý příjemný vítr. Makové květy se houply na poli, ptáci křičeli, jako by to mělo být naposlady a všechno se zdálo tak v pořádku. Podávala jsem rozstříkovač s mýdlovou vodou, fólie a vrtačku. Vyhýbala se kopřivám a užívala si teplé sluníčko, jako bych se nabíjela. Když jsme vše předělali, vydali jsme se zpět do města. Zanedlouho jsem mohla zemřít.

Dívala jsem se z okna na chmel, který rostl na protějším poli. Když jsem se podívala před sebe, uviděla jsem ve vedlejším pruhu bílé auto a o kousek vedle v našem pruhu jiné bílé auto, asi superb. Řítil se vysokou rychlostí, tak sto padesát. Stačila jsem ze sebe vydat „bacha“, a když jsem dořekla poslední hlásku, ozvala se obrovská rána. Jediné, co jsem po té ráně věděla, bylo - žiji. A to mi na těch pár vteřin stačilo. Nebyla jsem vyděšená, panická nebo hysterická. Měla jsem v hlavě prázdko. Rychle jsem se šéfa zeptala, jestli je v pořádku, ten se mě zeptal na to samé a mezitím plival sklo z pusy. Když jsme se po chvíli otřepali, zjistili jsme, že nám zrcátko, které se nárazem sklopilo, vyrazilo okénko. Já seděla za řídicím, a proto na mně moc skla nebylo. Vše se seběhlo během pár vteřin, a tak měl člověk v bílém superbu dost času ujet. Osobně si myslím, že ani nezpomalil.

Když jsem se o tomto incidentu bavila se svým nadřízeným a otázala se jej, jestli vůbec na mě vykřiknutí zareagoval, odpověď mě šokovala. Ano. Hlavou mi problesklo, že jelikož jsme ani jeden nebyli připoutaní, mohli jsme být oba mrtví, při lepší konstelaci hvězd ochrnutí a doživotně připoutání k lůžkům. Snad by nás aspoň dali k sobě.

A proto si teď připadám nesmrtná, ale pokoušet své štěstí nebudu, budu jen doufat, že mě bude nadále doprovázet.

- YumeOokami -

Já za 20 let

Není snad nikdo, kdo by věděl, kde bude za dvacet let. Můžeme jen tušit, kam nás život zavede. Je sice pravda, že každý máme svoje sny, čeho bychom chtěli jednou dosáhnout, ale ne každému se to podaří. Například já.

Za dvacet let mi bude čtyřicet. Nejsem zastáncem plánování, ať už krátkodobého, natož dlouhodobého. Nechci si pak říkat, že mi něco nevyšlo a být tím zklamaná. I když je něco, čeho bych chtěla dosáhnout. Chtěla bych si otevřít vlastní psychologickou ordinaci někde ve větším městě. Mým snem je být úspěšnou psycholožkou. Je ale úspěch v kariéře všechno? Nejsou i důležitější věci, než jen kariéra? Rodina, bydlení, zdraví. To jsou hodnoty, které jsou úspěchem v životě snad každého jedince na planetě. Bojím se, že když budu úspěšná v jedné sféře, v těch ostatních pohořím jak zapálený papír. Být ve všem nejlepší nejde, to si nemusíme nalhávat, ale co preferovat víc a co míň?

Rodina je základní jednotka populace, bez ní by to nešlo. Mít velkou rodinu je moje priorita číslo jedna. Už jako malá jsem si představovala, jaká budu jako maminka. S tím souvisí i další věc, bez které by to nešlo. A tou je milující manžel a tatínek. Už jen myšlenka na to, jestli najdu někoho, kdo bude splňovat moje požadavky, mě trochu děsí. Je možné být milující ženou, mámou dětí a zároveň být úspěšnou doktorkou lidské duše? Co když si budu muset vybrat mezi rodinou a kariérou? Můžu mít rodinu a práci, ale bude to skutečně to, co chci? Můžu být jedna z nejlepších psycholožek u nás a mezitím doma mít jedno dítě, protože na víc prostě nebudu mít čas ani sílu. Nebo naopak budu mít velkou rodinu a celkově krásné domácí zázemí, ale budu pracovat někde, kde mě to ani baví nebude a budu tam jen právě proto, abych takovou rodinu mohla mít? Jdou tyhle dvě věci dohromady tak, aby tyto dva pilíře mého života byly stabilní a pevné? Aby byly na stejné úrovni?

Skoro každý by chtěl bydlet takzvaně ve vlastním. Nejlépe si postavit dům a tam trávit krásné chvíle s nejbližšími. Komu by se to nelíbilo? Já bych se spokojila i s velkým podkrovním bytem s jednoduchými doplňky. Líbí se mi jednoduchost. Což ale život rozhodně není.

Dvacet let je dlouhá doba na to, abych se pokusila tohle všechno zvládnout a byla bych moc šťastná, kdyby to tak dopadlo. Uvidím, kam mě život ponese. Až si za pár let přečtu tuhle úvahu, řeknu si, jaký jsem byla snílek nebo se jen pousměji a řeknu si, že mi zatím všechno vychází tak, jak bylo vždycky mým snem.

P. Veseloušová, 4. P

V našem časopisu jsme již udělali rozhovor téměř s celým personálem školy. Ale přesto jsme ještě pozapomněli na jednu velice důležitou osobu. Ne vždycky ji potkáme, ale přesto tu každý den je a dbá na pořádek a čistotu naší školy. Tedy rozhodla jsem se paní uklízečku zastihnout a položit jí pár otázek:

☐ **Jak už dlouho pracujete na naší škole?**

Hledala jsem práci a zašla jsem mimo jiné i na polygrafku. Byla jsem překvapena, když zde bylo volné místo. A tak se ze mě stala

„paní uklízečka“. Letos jsem již na škole sedmým rokem.

☐ **Jsou žáci na naší škole pořádní? Nepřidělávají vám zbytečnou práci?**

Studenti jsou zde docela pořádní. Práci mi rozhodně nepřidělávají.

☐ **Líbí se vám práce na naší škole?**

Možná se vám to bude zdát divné, ale já svoji práci dělám ráda. Kromě toho potkávám na polygrafce i mnoho zajímavých lidí.

☐ **Jak trávíte volný čas?**

Volného času moc nemám, ale když ano, ráda ho věnuji dlouhým procházkám. Člověk si při nich krásně odpočine a srovná myšlenky. Také ráda čtu, především knihy z naší národní historie a historické záhady.

Děkuji mockrát za milé odpovědi a zároveň za všechnu práci, kterou pro nás děláte.

-Pavliška-

ŽIVOTNÍ BESTSELLER

Děcka, určitě jste někdy přemýšleli nad tím, že byste šli na individuální praxi. Pokusím se zkráceně popsat, jak jsem se na takovou praxi dostala a jak jsem se tam měla. Nebudu vás trápit celou verzí, která v nejbližší době vydá na tři knihy (o názvu ještě jedním s mým agentem).

Zcela náhodou můj děda z otcovy strany píše knihy, ne jen tak ledajaké, píše o kanalizaci v Mladé Boleslavi. No, kdo z vás to může říct? Rozhodně nikoho takového určitě neznáte. A jelikož spisovatelé musí knihu někdo připravit a pak vydat, vybral si takovou malou, útulnou reklamní firmu s tiskárnou. Slovo dalo slovo, a já už pomaličku sepisovala smlouvu. Jakmile jsem vstoupila do malé přijímací místnosti, pozdravila mě mou milovanou řečí (slovenština) drobná, blondatá paní, s příjmením Železná (ne opravdu mě nenapadlo, že to bude bývalá manželka oštěpaře Železného). Ze zadní místnosti na mě vyběhl roztěkaný pán, umazaný celý od tiskových barev, čímž mi byl okamžitě sympatický, přece jenom mě asi tiskaři přitahují. Hned jsem si vzpomněla na svého přítele, který měl také vždy barvu až za ušima – doslova. Něco na mě chrlil a asi mě ani moc nevnímal. Z firmy jsem odcházela s pocitem, že tam

mě nevezmou. Opak byl pravdou. Zanedlouho jsem nastoupila.

Byla jsem nadšená, připadala jsem si jako Alenka v říši divů. Všude byly barvy, papíry, fólie, ředidla, stroje, pece. Všechno bylo barevné, nebylo zde ticho a já nevěděla, co mám vlastně dělat a na co se věci kolem mě vůbec používají. Dokonalý svět chaosu, kde máte pořádek co objevovat.

Mou první prací byla vietnamská výloha pro potraviny. Myslím si, že si to každý umíte skvěle představit. Červený nebo žlutý podklad a na tom spousta potravin s neurčitými logy, u kterých vám je stejně jasné, o co se jedná. Dostala jsem jako předlohu duhovou pružinu. Ale my jsme si řekli ne, Yume přece nebude dělat něco, co už někde mají. A tak jsem jim příjemným způsobem vnutila svůj návrh, který vlastně ani nechtěli. A světe div se, on vyhrál! Takže dneska chodím do práce okolo své první výlohy! Jenže to bych nebyla já, aby se to neobešlo bez následků. Nikdo mi totiž neřekl, že program, ve kterém jsem to dělala, má označení V (šířka) a S (výška). Takže každá fólie byla o metr delší.

Do malé firmy, kde mám praxi, jsem se zamílovala. Narozdíl od školy nemáme ofset, ale síťotisk, transferový tisk, tampónový tisk a digi-

Panika

Oči jak korálky žíhané do ruda,
hlava je nafouklá stresu je moc!
Čtvrtek? Večer?
Učení moc a spoustu věcí k tomu!
Trápení, starosti...
pomůže hudba?

Chce se to uklidnit, spořádat věci.
To mám a to zas ne...
Kde začít? Pomozte mi!
Už se zas ztrácím, nebo snad ne?
Já prostě nevím... chce to klid.
Stačí si sednout a pomalu začít.
Padají mi oči... cítím tu volnost...
Ne, ne, ne! Všechno zas špatně.
Stoupnu si doprostřed.
Tak začnu zprava... ne zleva!... je miň práce.
Tohle je na nic, na chvilku si lehnu...

Oči jak korálky spí,
Neklidně.
Dodělám zítra...
Však nebude již pozdě?

Pavliška

tální tisk. Raději dělám v zradu v tiskárně, než abych seděla u počítače. Dneska už jsem na takové pozici, že si řeknu, co chci dělat a co přenechám spolupracovníci nebo šéfovi. Čas mi utíká jako voda, ale zapomínám tam na strasti a povinnosti (a proto vše do školy dělám v neděli). Sešli jsme se parádní parta. Občas ráno vezmu šéfovi snidani a on mě občas vyveze na nějakou tu práci ven (nebo na předváděčku tiskových strojů s rautem). Manuální práce se neštítím, ba naopak, občas ji i vyhledávám. A co dál? Měla jsem sny a touhy, ale ty se časem mění. Dnes bych chtěla v této firmě nadále pracovat. Nejradši zároveň s vysokou školou, ale když mi mamka řekla, že jí nevádí, když na tu vysokou nepůjdu, věděla jsem, že tím nikoho nezklamou. Nevím, jestli jsem firmě spadla do klína já, nebo oni mně, ale rozhodně bych nechtěla promarnit šanci pracovat v tak přátelském prostředí, v práci, kde je pořádek co se učit. A proto vyražte na individuální praxi, poznáte nové lidi, nové možnosti a otevřou se vám nové dveře. A pokud budete mít to štěstí jako já, možná tam nakonec budete pokračovat.

Celý bestseller najdete na pultech vašeho knihkupectví – již brzy! Pro podpis si choďte během obědové přestávky, velká autogramiáda je naplánována i s oslavou úspěšného odmaturování v květnu. Děkuji za pochopení.

-YumeOokami-

Útěk z MS-1 (Lockout)

Zdravím vás, vážení přátelé, v novém školním roce. Prázdniny nám zase strašně rychle utekly, což je mírně řečeno velmi depresivní. Kdybych byl prezident zeměkoule, udělal bych dva měsíce školu a zbytek prázdniny. Jestli to i vy, moji drazí spolužáci, takto cítíte, můžete mě volit v celoplanetárních volbách v roce 2105.

U planet zůstaneme i nadále. Rozhodl jsem se vám představit nový sci-fi film režisérů Jamese Mathera a Stephena St. Legera. Ano, tušíte správně. Film, který má dva naprosto neznámé režiséry, nemůžeme brát moc vážně. Protože jsem však milovníkem science fiction a příběh i scénář k tomuto snímku napsal Luc Besson, tvůrce dnes již legendárního Pátého elementu, neodolal jsem a pořídil si rovnou HD rip.

Příběh je prostší a okoukanější, než byste na první pohled čekali. Americká vláda vybuduje na oběžné dráze Země nejstřeženější vězení, co kdy bylo postaveno. Vězni jsou dokonce po celou dobu pobytu drženi v cryo spánku, aby se zabránilo jakémukoliv nebezpečí. Jenže jak to tak bývá, přece jenom se jim podaří nějakým způsobem se osvobodit a rovnou taky zajmout prezidentovu dceru (Maggie Grace), která zrovna přiletěla na stanici dělat bezpečnostní prohlídku. Úkol číslo jedna je tedy nejprve zachránit dcerušku prezidenta Spojených států amerických a až v druhé řadě rukojmí. Na tuto akci je proto najat ostřílený, bývalý vládní agent Snow (Guy Pearce), který byl však neprávem usvědčen z vraždy a díky této misi by si mohl zmírnit trest. Hlavní hrdina je poté sám poslán na stanici MS-1, kde se bude muset vypořádat se stovkou kriminálních, kteří mají celou stanici pod kontrolou. Jestli se mu podaří zachránit dceru prezidenta ze spárů nejsilnějších zločinců planety, se přesvědčte sami.

Tento film je absolutní béčko. Sám jsem nečekal nějaký převratný děj a musím uznat, že je

opravdu velmi jednoduchý. Navíc je vše takové chaotické, žádná z postav nedostane větší prostor sama pro sebe, což znamená, že se s nikým nemůžete ztotožnit a kolikrát ani nechápete jejich záměry. Co mě ale opravdu posadilo do židle, byla spousta naprosto zbytečných dialogů a monologů, kterými film od začátku do konce oplývá. Scénář se snaží být hrozně vtípný, ale na mě to bohužel nefunguje. Proto hlavní hrdina Snow ze sebe neustále sype jednu trapnou hlášku za druhou, u kterých jsem se lehce poušmál snad jen jednou.

Na druhou stranu musím velice pochválit trikovou stránku. I když byl snímek celkem velmi levný oproti jiným hollywoodským filmům (rozpočet 20 milionů dolarů), vizuální triky působí na první pohled velmi dobře a drazé. Přes různé 3D modely kosmických stanic až po tzv. Lens Flare efekty (různá umělá světla, odlesky) vše je velmi dobře zpracované a moc dobře se na to kouká. Hlavně v pěkném HD ripu všechny efekty vyniknou, avšak pro nadšence bych koupil Blu-ray disku v žádném případě nedoporučil, protože vícekrát už se na film asi nepodíváte. Je obrovská škoda, že takhle dobře vypadající film dopadl celkově špatně. Je to opravdu primitivní podívaná, avšak s krásnými vizuálními efekty, kterou si nejspíše víckrát nepustíte. Nebo se třeba mýlím a mezi vámi se najdou lidé, kteří takovéto totálně běčkové filmy prostě mají rádi, a film vás příjemně překvapí. Mě spíše zklamal, protože by si rozhodně zasloužil lepší scénář a také delší stopáž, protože v hodině a půl opravdu nestihne říct, co původně možná chtěl.

-Disco-

DIKTÁTOR

Tento film jste mohli v ČR vidět už 17. 5. 2012. Režisérem poněkud „střeleného“ filmu je britský komik Sasha Baron Cohen. Tento režisér je známý tím, že málokdy vystupuje sám za sebe. Často se ukrývá pod maskami svých postav. Teď už k filmu. Vypráví o diktátoru Aladinovi, který je od smrti Kim Čong Ila považován za posledního diktátora svého rodu. Aladin vládne v malém státě jménem Wadia, který chce za každou cenu zachránit před demokracií. Tento diktátor dominuje ve všech lidských činnostech a ke svému lidu se chová jako „milující otec“. Ke svým výzkumníkům se ale nechová nějak zvlášť

dobře. Když se mu něco nelíbí nebo se na něčem nedohodnou, neváhá a ihned nechává výzkumníka popravít. Americká vláda se za každou cenu snaží zavést ve státě demokracii. A tak pozvou Aladina do New Yorku, aby pronesl řeč a následně se dohodli na podepsání listiny, která zaručuje demokracii ve Wadii. Pro jistotu ho doprovází jeho hlavní poradce (Ben Kingsley) a dvojník, jenž je mu k nerozeznání podobný, až na to, že jeho IQ je velmi nízké. To Aladin ještě netuší, jak se jeho návštěva Ameriky zvrtné. Než se rozkouká, díky spiklencům k nepoznání oholený skončí na ulici. Od téhle chvíle Aladin může jen pozorovat, jak jeho dvojník ničí vše, co jeho otec vybudoval. Všechno to má na svědomí jeho poradce a blízký přítel, který ho chce nechat zabít a tím nastolit ve Wadii demokracii. V ulicích New Yorku se seznámí s ženou (Anna Faris), od které by si za normálních okolností udržoval veliký odstup, ale každá pomoc v této situaci pro něj byla dobrá. A s pomocí této ženy se Aladin pokusí pro svou zemi diktaturu a tyranii zachránit. Jak to dopadlo, nebudu prozrazovat, abyste z filmu něco měli. Z mého pohledu film nebyl vůbec špatný, jen toho humoru a hospodských vtípků na mě bylo trochu moc.

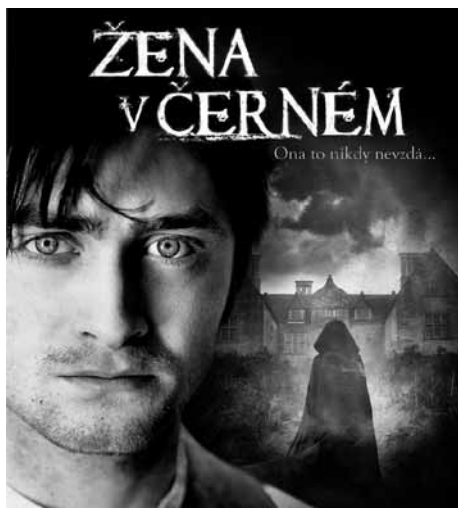
-dom-

ŽENA V ČERNÉM

Britský horor natočený v koprodukcii Švédska a Kanady nás přenesne na konec 19. století do prostředí tajemného britského venkova. Film vypráví příběh Arthura Kippse, právníka, který je nucen odcestovat z Londýna do odlehle vesnice, aby vyřídil dokumenty ohledně prodeje domu Eel Marsh House, jehož majitel nedávno zemřel. Kipsův malý syn zůstává s chůvou doma v Londýně, za pár dní má ale přijet za tatínkem. Potom co ale právník vidí v domě černo postavu ženy, začnou ve vesnici za podivných okolností umírat děti. Brzy začne odkrývat hrůzné tajemství osady, domu a jeho obyvatel, až je nakonec, brzkým příjezdem syna, donucen hledat způsob, jak pomstychtivého ducha vyšinité ženy, která přišla o dítě, zlikvidovat.

Prostředí, ve kterém se film odehrává, je uchvacující. Starý dům stojí na ostrůvku uprostřed močálu, který se při přílivu celý ztrácí v moři. Je proto několik hodin denně naprosto odříznut od vesnice, ve které žijí všichni ostatní lidé. Stavení je to opravdu krásné, stejně tak jeho okolí, jenomže když se to někde hemží duchy mrtvých dětí, jde tržní cena asi rychle dolů.

Temná atmosféra, navozená všudypřítomnou tmou a strašidelnými porcelánovými hračkami, je dokonale dokreslena tím, že všechny záběry jsou spíše šedivé a zelené, jiné barvy tu skoro nenajdeme. Vlastně kromě rudé, to je totiž barva krve. Většina mrtvých ve filmu jsou malé děti, není to tedy nic pro slabé náтуры. Kdo se ale rád bojí, určitě ocení i tajemnou a smutnou hudbu, kterou celou složil Marco Beltrami, jenž má na svědomí například soundtracky k filmům Satan přichází, Repo Men nebo Vřískot 4. O lekací momenty tu není nouze, strach nás ale rozhodně neopustí ani ve chvílích, kdy se nic „strašidelného“ neděje.

-Sam-

DIABLO 3

Brány pekla se po dlouhých jedenácti letech znovu otevřely 15. 5. 2012. Na tuto chvíli čekalo 3,5 milionů bojovníků, kteří si tuto nejrychleji prodávanou PC hru všech dob koupili v předprodeji. Během prvního týdne od vydání hry vzrostl počet potenciálních obětí přísluhovačů pána teroru na více než 6 milionů lidí. Už tato čísla naznačovala, že Diablo 3 nebude obyčejná hra.

A teď od začátku. Jak to vlastně bylo? První díl akční hry na hrdiny (Action Role-Playing Game), nazvaný prostě Diablo, vyšel v roce 1996. Na vývoji se podílela studia Blizzard North a Blizzard. Druhý díl spatřil světlo světa v roce 1999, vyvíjen byl už pouze společností Blizzard, která během tří let pohltila Blizzard North. Obě hry měly obrovský úspěch a během dlouhých dvou let od vydání Diabla 2 by nikdo ani nenapadlo, že bude v rámci žánru ně-

kdy překonáno. V roce 2001 se ale objevil první datadisk, který kdy Blizzard vydal (datadisk na první díl Diabla vydalo studio Sierra, byl to propadák). Rozšíření s podtitulem Lord of Destruction okamžitě překonalo všechna očekávaní fanoušků. Pozvedlo offline i online hraní Diabla 2 na vyšší úroveň a na dlouhých 11 let bavilo hráče na celém světě. Ano, i 11 let po vydání bylo na Battle.net (online systém pro multiplayerové hraní her od Blizzardu) vedeno 1,5 milionu lidí jako aktivních hráčů Diabla 2.

Všichni tedy očekávali, že tříletý vývoj Diabla 3 přinese revoluci v žánru akčních RPG. A taky že ano. Dokonalý systém, díky kterému se prostředí mění s každou nově založenou hrou, je skutečným převratem v nelineárních hrách. Mapa (herní plán) je totiž složená z jednotlivých „puz-

zlů“ napojených na sebe v náhodném pořadí a tvaru. Nikdy tak nevíte, kde narazíte na slepou chodbu, vchod do podzemí nebo náhodný event (třeba na ducha dívky, která si přeje, abyste její rodině dopřáli věčný odpočinek tím, že porazíte v boji přízraky duší jejího otce, matky a mladšího bratříčka).

Opět se podíváme do několika oblastí, z nichž každá disponuje vlastním arzenálem pastí a všemožné pekelné havěti, která má dobrodruhy v oblíbenosti stejně, jako přímý kontakt se svěcenou vodou. Ze znovu vybudovaného města New Tristram (do kterého by se mimochodem po událostech z předchozích dílů nastěhoval jen šílenec) se vydáme do písčitéch oblastí plných ne tak docela pustých hrobek. Po vyhnání pouštního vládce, který není tím, za koho se vydává, míří hrdinovy kroky do města, odolávajícího nájezdům démonů ve stínu hory Arreat. A nakonec nás čeká boj o záchranu samotného Nebe.

Docela nový příběh je plný zvratů, překvapivých situací i nových postav, často jiných a pro dění ve hře důležitějších, než by se na první pohled mohlo zdát. Nejlepším válečníkům je ale neservírováno efektní zakončení příběhu.

Grafika pokročila od dob Diabla 2 notně dopředu a v Diablu 3 je to dobře vidět. Prostředí je opravdu krásné, od dokonale vykreslených hor až po hluboké rokle a jeskyně je pořád na co se dívat. Některé animace herních postav by si sice zasloužily ještě trochu práce, ale komu by se chtělo dělat na vydání čekat.

Samotné hratelné postavy jsou zbrusu nové (až na Barbariana, který už tradičně nesmí v Diablu chybět), každá s vlastním příběhem postupně odkrývaným prostřednictvím nalezených starodávných spisů a náhodných rozhovorů. Se-

tkáváme se tedy s příběhem ctihodného Monka, který pomocí rozličných bojových umění posílá nelidské stvůry zpátky tam, kam patří. Mocný Wizard je oproti mistrům svého cechu snad až příliš mocný, stejně tak ale pyšný a nebojácný, není ale jen přejmenovaným dvojníkem kouzelníků z dřívějších dílů. Další, magii vládoucí postavou, je tajemný Witch Doctor, šaman lesního kanibalského kmene, který se vzeprel temným rituálům svých lidí a zsvěttil svůj život boji s temnotou. V neposlední řadě přichází na scénu také mocný Demon Hunter, prahnoucí pomstít svou demony dávno zavražděnou rodinu. Vládne všem střelným zbraním, od rychlých jednoručních a pomalých obouručních kuší až po dlouhé luky.

Soundtrack je velice atmosférický a vyvolává v hráči heroické pocity, které jsou v takové boji, jaký nás čeká, nezbytné. Zvuky jsou natolik reálné, že jsem se nejdnou otočil s leknutím ke dveřím pokoje, když ve hře cvakla klika.

-Sam-

Milí čtenáři, čtenářky a čtenářská mláďata,

jelikož jsem líný redaktor a je mi to tolerováno, napíši jen krátkou zprávu ze svého kulturního života. Před nedávnem jsem měla příležitost se podívat na divadelní hru Oskara Wil-

da - Cantervillské strašidlo. Popravdě, nevěděla jsem, co si pod tím mám představit. Plakát vypadal jak reklama na Psa baskervillského. A tak jsem šla do divadla s příjemným dojmem, že jdu na hororovou hru, jak je u Wilde zvykem. Hned ze začátku jsem byla vyvedena z omylu groteskním parodováním Američanů. Nakonec jsem zjistila, že je to komedie celé, děj se točí kolem strašidla, kterého vyděšili „Amíci“ a ono už nechce svou „profesí“ dělat. Chce jen pryč z uvěznění v našem světě a konečně v klidu spočinout. Skutečnost, že Wilde napsal něco takového, mě opravdu překvapila. A vás?

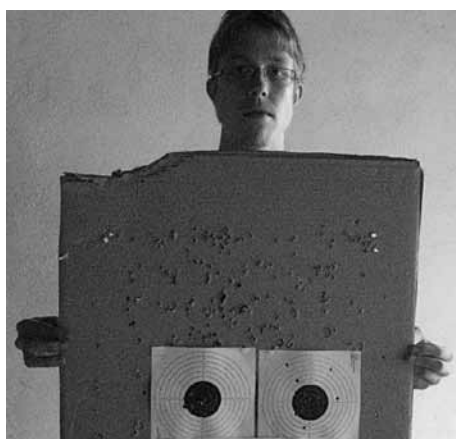

Trialová sezóna sice končí, ale i přesto bych vám chtěl popsat, co to vlastně trial je. Pod názvem trial se skrývá mnoho sportovních variant, jako jsou trucky (trucktrial), motorky (mototrial), jednokolky (unicycle) nebo i trial s modely aut. Já se tu dnes budu věnovat cyklotrialu (trial na kole) a unitrialu (trial na jednokolkách). Trial je adrenalinová, technicky zaměřená disciplína na kolech/ jednokolkách, kde se jezdec nesmí dotknout překážky ničím jiným, než pláští kol (výjimka je na jednokolce, kde jezdec může využívat ke zdolání překážky pedál a kliku). Je to jediný „FREE“ sport díky tomu, že nemusíme využívat speciálních překážek, svezeme se všude a na všem bez nutnosti ramp nebo jiných terénních pomůcek. Stačí kolo/jednokolka, helma a jde se na věc. V České republice se o cyklotriallové závody stará převážně Martin Šimůnek (trojnásobný mistr světa). Pořádá vlastně celý český pohár UCI, který je zakončen mistrovstvím ČR. Cyklotrial se dělí na několik kategorií: Expert, Elite 20", Elite 24", Elite 26", ženy a junioři. Každá kategorie má svou specifickou trať. Zatímco cyklotrialových soutěží je v ČR poměrně dost, jednokolkařských závodů tu moc není. Podle mě je to tím, že tento sport je v ČR poměrně mladý a málokdo ví, že vůbec něco takového existuje. Závody na jednokolkách většinou pořádají sami aktivní jezdci. Každoročně se sejdou jednokolkaři nejen z Česka, ale i světová špička na Brno Uni Days. Zde se soutěží nejen v trialu, ale i v jiných disciplínách. Trial ale není jen překonávání překážek a soutěžení. Často se jezdí i na různé exhibice, kde se skáče po autech, přeskakují se lidi, rozdává se mnoho cen a podobně. Na tyto akce jezdí Trialshow team pod vedením Martina Šimůnka takřka denně (jako doprovodný program na různých akcích). Účelem takové exhibice je také zviditelnění tohoto mladého sportu a přilákání nových zájemců. Já osobně patřím do Trialshow teamu, a tak i já jezdím na různé exhibice. Zajezdit si před mnoha diváky je pro mě vážně úžasné! Předvá-

díme se s různými triky a v neposlední řadě dojde i k zapojení diváků. Děláme různé soutěže, například přeskok přes pásku, kdy účelem této disciplíny je přeskočení pásky v co nejvyšší výšce (dobrovolník skáče po nohou a my přeskakujeme na kolech/jednokolkách). Dále pokračuje něco záživnějšího, hlavně pro dobrovolní-

z malorážné pušky. Zeptal se mě, zdali už jsem střílel, a já mu hned na to, že jo, ale je to dlouho. Také se mě ptal, jestli už mám zbrojní průkaz a jestli ne, takže si ho mohu u něj rovnou udělat. Byl jsem velmi nadšen jeho přístupem. Domluvil jsem se s ním na další sobotu a s díky jsem odešel domů. Nastala ta osudová sobota a já se nemohl dočkat. Trochu jsem věděl, co mě čeká, ale nervozita byla stejně veliká. Přišel jsem na střelnici. Dali mi do ruky malorážní pušku, náboje, stojan s terčí a deku. Dostal jsem základní informace a mohl jsem jít na to. Jak to dopadlo? Docela obstojně. Řekl mi, že na to, že jsem dlouho nestrílel, je můj výkon slušný. Rovnou mi řekl, zda bych nechtěl vyzkoušet biatlon, protože potřebují jednoho střelce. Neváhal jsem a automaticky řekl ano. Tímto vám chci jen navrhnout, co by se dalo dělat ve volném čase. Zajděte si někdy na střelnici a zastřílejte si, třeba se dostanete do nějakých závodů a budete slavní. Možností máte spoustu, např.: střílení z revolveru, pistole nebo také z malorážné pušky atd. Jestliže ale nemáte svůj vlastní zbraň, musíte si domluvit minimálně týden dopředu půjčení zbraně. Samozřejmě nic není zadarmo. Za půjčení zbraně na jednu hodinu zaplatíte 100,- Kč. Sada padesáti nábojů stojí 175,- Kč. A to zdaleka není veškerá výbava. Není to sice žádná levná záležitost, ale když se do toho dostanete a bude vás to bavit, můžete se dostat až na vrchol.

Sportovní střelba

Co se dá dělat s volným časem? Například spát, dívat se televizi, sedět u počítače nebo být venku s kamarády. Já osobně jsem zastáncem spánku a televize. Napadlo mě ale zkusit něco nového a netradičního.

Jednou takhle v sobotu jsem se šel projít a slyšel jsem takové divné zvuky, jako když někde bouchají petardy. Šel jsem za oním zvukem a co jsem neobjevil - areál s nápisem STŘELNICE. Samozřejmě mi to nedalo a vešel jsem dovnitř. Jen jsem vešel, absolutně nic jsem neslyšel, protože to byly rány, že zaléhaly uši. Přišel ke mně majitel a ptal se, co bych si prý přál. Odpověděl jsem mu, že bych chtěl zkusit závodní střílení

ka, který si lehne na zem a kluci ho různě přeskakují, položí mu třeba přední kolo na hlavu atd... Největší specialitou je přeskok několika lidí vedle sebe (nejvíce se přeskakuje 11 lidí).

-dom-

z malorážné pušky. Zeptal se mě, zdali už jsem střílel, a já mu hned na to, že jo, ale je to dlouho. Také se mě ptal, jestli už mám zbrojní průkaz a jestli ne, takže si ho mohu u něj rovnou udělat. Byl jsem velmi nadšen jeho přístupem. Domluvil jsem se s ním na další sobotu a s díky jsem odešel domů.

Nastala ta osudová sobota a já se nemohl dočkat. Trochu jsem věděl, co mě čeká, ale nervozita byla stejně veliká. Přišel jsem na střelnici. Dali mi do ruky malorážní pušku, náboje, stojan s terčí a deku. Dostal jsem základní informace a mohl jsem jít na to. Jak to dopadlo? Docela obstojně. Řekl mi, že na to, že jsem dlouho nestrílel, je můj výkon slušný. Rovnou mi řekl, zda bych nechtěl vyzkoušet biatlon, protože potřebují jednoho střelce. Neváhal jsem a automaticky řekl ano.

Tímto vám chci jen navrhnout, co by se dalo dělat ve volném čase. Zajděte si někdy na střelnici a zastřílejte si, třeba se dostanete do nějakých závodů a budete slavní. Možností máte spoustu, např.: střílení z revolveru, pistole nebo také z malorážné pušky atd. Jestliže ale nemáte svůj vlastní zbraň, musíte si domluvit minimálně týden dopředu půjčení zbraně. Samozřejmě nic není zadarmo. Za půjčení zbraně na jednu hodinu zaplatíte 100,- Kč. Sada padesáti nábojů stojí 175,- Kč. A to zdaleka není veškerá výbava. Není to sice žádná levná záležitost, ale když se do toho dostanete a bude vás to bavit, můžete se dostat až na vrchol.

-Fry-

O.p.s. Formica, ve spolupráci s fotoklubem EX OFFO, Českou federací fotografického umění, internetovým magazínem e-obzor, Českým svazem včelařů za podpory Krajského úřadu Ústeckého kraje a Krajského úřadu Žilinského samosprávného kraje, vyhlašuje Česko-Slovenskou fotografickou soutěž

DĚČÍNSKÁ KOTVA 2012 s názvem „Krajina plná medu“

Soutěž je vyhlášena pro ZŠ, střední školy, vyšší odborné školy a ostatní školská zařízení včetně DDM. Jsou připraveny hodnotné ceny.

Téma soutěže má čtyři okruhy:

- 1/ Včelí společenstvo
- 2/ Člověk včelař
- 3/ Ze života včel
- 4/ Pro Ústecký a Žilinský kraj navíc volné téma - „Z mého kraje“

Pro všechna témata platí dvě kategorie.

- A/ Černobílé foto
- B/ Barevné foto

Do soutěže se přijímají snímky zachycující např. život včelstev, jejich vývoj, historické a současné způsoby chovu a vývoj chovných zařízení (úlu), práci včelařů, včelařské pomůcky atd. Snímky zachycující včely jako významný prvek biodiverzity ekosystémů a významné opylovače. Dále pak včelí produkty, jejich význam pro lidstvo, a ostatní snímky odpovídající tématu soutěže.

Věková kategorie:

- žáci a studenti základních a středních škol bez omezení

Náležitosti fotografií:

- 20x30cm nebo jejich odvozeniny při zachování delší strany.
Formát JPEG-L při rozlišení 300dpi.
Max. počet snímků je 10 ks od autora.
Snímky se zasílají na CD nebo DVD.

Označení fotografií:

Všechny soubory musí obsahovat přílohu s těmito údaji: Věk autora, jméno a příjmení, název jednotlivých fotografií, celou adresu včetně PSČ, a dále údaj o škole, její e-mailovou adresu a kontaktní osobu školy, která zajišťuje účast v soutěži (to v případě, že se škola zúčastní společnou kolekcí).

Hodnocení provede odborná porota.

Z vybraných prací nechá vyhlašovatelný vlastní náklady zhotovit fotografie, z nichž bude uspořádána výstava, na jejíž vernisáži budou předány hodnotné ceny oceněným autorům. Cenu získají také tři vyhodnocené školy. O konání budou všichni včas informováni.

Uzávěrka soutěže: 30. 4. 2013

Vernisáž soutěže a předání cen: říjen 2013

CD či DVD zasíláte na adresu:

- O.p.s. Formica – Pod Chlumem 209
406 02 Děčín 3
e-mail: opsformica@email.cz
informace na www.e-obzor.cz
mobil: 724 872407
Kontaktní osoba: Radek Tomášek

Naše škola se opět zapojila do projektu *Studenti čtou a píšou noviny*. Tentokrát se naši žáci v době od 12. 9. 2012 do 9. 11. 2012 vyjadřovali na tato témata: *Já za 20 let, Jak chci bydlet a cestovat, až „budu velký“ aneb Bydlení a doprava v budoucnosti a Virtuální svět Facebooku a počítačových her*. *Studenti napsali kolem dvou set článků, které najdete v archivu na stránce studenti.blog.idnes.cz. Zde můžete na práce také reagovat.*

Projekt má dvě roviny. Tou první je to, že studenti mají noviny k dispozici ke čtení, druhou rovinou je to, že mají prostor se do novin vyjádřit. A nejen to. Mohou se také pomalu, ale jistě připravovat na část maturitní zkoušky, neboť budou muset napsat slohovou práci na dané téma. A právě článek do novin je útvar, který je u maturitní zkoušky běžný. Na ukázkou jsem vybrala několik textů, které postupně otiskneme. -ŠA-

Moje budoucnost...

Život v kufru, byt na kolečkách. Zeptali se. Já nevěděl odpověď, ale přišla další otázka. Je těžké uvažovat nad budoucností, když nevím, co od ní mohu čekat. Měl jsem sny, představy, touhy a požadavky. Teprve když jsem se vydal svojí cestou, začal jsem poznávat a uvědomovat si, kam vůbec vede. Jako každý jiný jsem snil o budoucnosti s vlastní rodinou, domem, autem, bazénem a mnoha dalšími věcmi. Začal jsem autem. Nadšení z toho, že jsem si ho koupil, mě začalo postupně opouštět, když přišlo na první výdaje. Pojistka, nutné opravy a benzín. Zatím si nedokážu představit, že bych musel platit nájem, kupovat jídlo a ještě se starat o rodinu. Budu rád, když v dnešní době dokážu zajistit sám sebe.

Proto si budoucnost čím dál častěji představuji s karavanem na cestách. Chci poznávat svět, hledat příležitostnou práci a trošku ten život žít. Nechtěl bych skončit ve fabrice, žít od výplaty k výplatě a být zadlužený.

Tomáš Vacek, 3. S

PADESÁT MINUT, VENKOVNÍ TEPLOTA JE 14 STUPŇŮ CELSIA, VNITŘNÍ 22 STUPŇŮ CELSIA. DNES JE ČTVRTEK, VSTÁVÁTE O DESET MINUT DŘÍVE, PROTOŽE VAŠE VOUSY OD VČEREJŠKA VYROSTLY O 1,2 MILIMETRU, TO JE O 0.2 MILIMETRU VÍCE NEŽ OBVYKLE, MUSÍTE SE OHOLIT. DALŠÍ INFORMACE BUDOU PODÁNY V KOUPELNĚ.

I takhle by mohlo za pár let vypadat běžné ráno. Můj vlastní dům pozná, kdy musím vstávat, abych nemusel ráno pospíchat více, než obvykle. Díky pokročilým sensorům, umístěným prakticky všude, kde se pohybují, pozná, kdy má zapnout masážní křeslo, kdy přehřát nebo ochladit vodu v koupeli, třeba i o jeden stupínek, nebo kdy má objednat další litr mléka, protože už jsem dlouho neměl kakao a ráno na něj budu mít chuť. Pozná také, když si přivedu návštěvu, když nejdu spát sám a když mám zaži-

Studenti čtou a píšou noviny DNES

vací potíže. Ale líbí se mi to? To nevím. Dokáže mi sice usnadnit spoustu běžných činností, díky němu už nemusím ztrácet čas vařením, nastavováním budíku nebo uklizením. Prostě jenom objedná jídlo, pozná, kdy musím vstávat podle diáře a aktuální situace, nebo otevře okna a zapne silný větrák tehdy, když vrstva prachu dosáhne kritické výše. Soukromí, které mi bylo stálou přítomností cizí inteligence, i když umělé, ukradeno, je ale nejspíš k nenahrazení. Technickému pokroku by se meze klást neměly, ale jeho využití ano. Od inteligentního, plně automaticky fungujícího domu vede k robotickému vládcí lidstva jen krátká cesta, možná o dost kratší, než by se mohlo zdát.

Samuel Suchý, 3. S

Šťastný nový rok 2032!

Až zazní tahle věta z úst moderátora v televizi, chci být... kde?

Vidím se v bytě se svou rodinou a přáteli, ve 30. patře jednoho z mnoha mrakodrapů, které se v minulých třinácti letech rozrostly po celém světě, včetně naší malé republiky. Česká republika je už ovšem minulostí, protože i přes nesouhlas většiny občanů se stala součástí celoevropské federace. Benzín nestojí čtyřicet korun, už se totiž nepoužívá. Ropa se definitivně vyčerpala v roce 2021 a lidstvo bylo již dříve nuceno nalézt jiné, nevyčerpátné zdroje energie, což vedlo k nepokojům a třetí světové válce. Ta trvala až do roku 2028. Počet lidí na Zemi se teď pohybuje kolem 13 miliard a každý rok se rodí 100 – 120 milionů dětí. Země je nám už malá, proto NASA plánuje do několika let rozjet projekt na Marsu, kde staví první obytné město. Lidstvo teď žije poměrně v klidu a míru, stále se zotavuje z války, která zasáhla každého. Na druhé straně se v posledních letech velmi rozvinulo lékařství a doprava. Auta prakticky vymizela a používají se buď osobní lodě nebo jakési zmenšeniny letadel, která vypadají víceméně jako auta bez kol, tiše plující nažloutlou oblohou a nezatěžující životní prostředí tolik, jako jejich předchůdci. Takhle možná budeme žít za 20 let. Ve světě moderní techniky, ve světě neomezených možností. Ale jedno je jisté – lidé zůstanou stejní. Ať už v tom špatném, anebo v dobrém, naše štěstí bude vždy záležet na tom, koho máme vedle sebe.

Adéla Hošková, 4. S

Já za 20 let

Kde bych tak mohla být za dvacet let? Pro-miňte, ale to opravdu netuším. Všichni se mě ptají: „Co budeš dělat po maturitě?“ a též říkají: „Půjdeš na vejšku, vid? Byla by škoda zahodit tvoji budoucnost, vždyť na to hlavu máš. A navíc, komu by se chtělo jít hned po škole pracovat. Vždyť tam lidi otročí! Za málo peněz hodně muziky. Přece nechceš skončit u pásu nebo někde na pokladně!“ Samozřejmě, že ne, ale kdo říká, že tam musím skončit?

Kdybch si svoji budoucnost mohla vybrat, vypadala by úplně jinak než to, co tu vidíme nyní. Teorie o lepší, zářné, budoucnosti už jsou, jen je stačí aplikovat. Ovšem to se lidé musí změnit sami uvnitř, což není proces na krátkou dobu. Světu vládne strach a strach velmi úspěšně potlačuje lásku. Kdyby všichni lidé byli až po okraj naplnění láskou, minulost, přítomnost i budoucnost by nesly kýžené ovoce pohodlí, blahobytu, vzdělanosti a hlavně soudržnosti sami se sebou a přírodou.

Takovou budoucnost bych si přála, v ní bych chtěla žít. Koncept nových, energeticky samostatných, zemědělsky činných, plně automatizovaných měst už existuje. Jsou kruhového tvaru, přičemž uprostřed se nachází vzdělávací centrum a nejdůležitější zařízení, jako je nemocnice, kde se ovšem léčí více přírodními technikami. Kolem středu jsou rozmístěny služby, které naplňují osobní potřeby všech obyvatel a dále se tyčí ekologické mrakodrapy jako obytné budovy. Městem prorůstá zeleň, jezdí zde magnetické vlaky a elektromobily a na úplných okrajích geotermální elektrárny vyrábějí nekonečnou energii a zemědělské plochy dávají zdravou a životem kypící rostlinnou stravu.

Tohle je moje budoucnost, tak směrem k lepším zítřkům!

Markéta Kolaříková, 4. S

Elektromobily

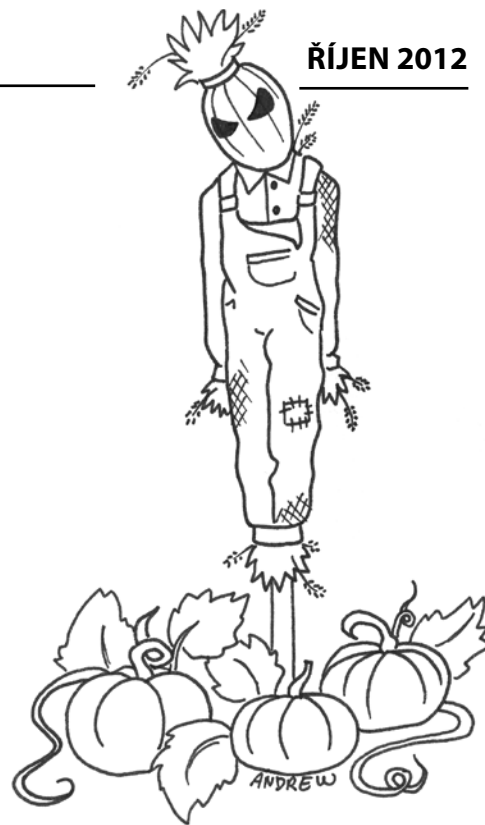
Elektromobily se poslední dobou stávají poměrně žhavým tématem v zahraničí, ale Českou republiku ta vlna nadšení popravdě

moc nezasáhla. Ať si to chceme připustit nebo ne, elektromobily se jednou budou muset stát budoucností dopravy. Fosilní paliva nebudeme mít donekonečna a potřebujeme se zbavit závislosti na nich.

Elektromobily poskytují spoustu výhod oproti automobilům se spalovacími motory. Díky tomu, že jsou kompletně poháněné elektrinou, nevypouští do ovzduší žádné emise, a dokonce i kdybyste všechnu elektrinu pro nabití vašeho elektromobilu získali z uhelné elektrárny, emise vypuštěné do ovzduší tímto spalováním by byly menší, než emise běžného benzínového motoru. V elektromobilech je mnohem více místa díky odstraněným součástkám, které v autě poháněním elektrinou prostě nepotřebujete – převodovka, palivová nádrž, spalovací motor a další. V autě zůstává prakticky jenom elektronika.

A právě to je další výhoda. Velmi jednoduchá údržba. Asi hlavní, nejpodstatnější výhodou je cena provozu. Elektromobilem ujedete za stejnou cenu zhruba desetkrát delší vzdálenost. Bohužel, tato auta budoucnosti mají i své nevýhody. První je určitě jak relativně málo ujedete na jedno nabití. Aktuálně se tato vzdálenost pohybuje okolo 450 kilometrů. A to je po osmi hodinách nabíjení doma nebo šedesáti minutách na nabíjecí stanici. Tím se dostávám k dalšímu problému, kterým je nedostatečná popularita elektromobilů. V ČR existuje méně než 150 nabíjecích stanic. Prakticky to znamená, že k nejbližší stanici to budete mít padesát až osmdesát kilometrů. V tom lepším případě. Největší nevýhodou je však určitě cena. I když hodně ušetříte na provozu auta, jeho pořizovací cena je velmi vysoká. Za stejnou cenu si můžete pořídit „lepší“ a výkonnější automobil se spalovacím motorem. Každých pár let také musíte vyměnit baterii, jelikož časem ztrácí na efektivitě. Firma Tesla Motors ale dělá úžasné pokroky a třeba se během několika let dočkáme masové produkce těchto ekologických zázraků.

Petr Anděl, 4. S

krea PROSTOR PRO TVOŘIVÉ DUŠE

■ Kreativní kurzy pro dospělé i děti

Máte chuť naučit se něco nového? Chcete překvapit své blízké vlastnoručně vyrobeným dárkem? Přijďte k nám prožít příjemné chvíle a odpoutat se od každodenního shonu

■ Podělte se o své dovednosti a uspořádejte u nás vlastní kurz

■ Prodejní galerie ručně zhotovených výrobků

Tvoříte? Přijďte k nám vystavit a prodat svoje výrobky.

Program kurzů najdete na

www.kreamal.cz

www.facebook.com/kreamal

www.facebook.com/groups/tvorenikrea

Více informací a přihlášky na kurzy: krea@kreamal.cz, 774 722 922

Místo konání kurzů: V Podhájí 280, Rumburk

Všechny pomůcky a materiál na tvoření v ceně kurzu! Z každého kurzu si odnesete vlastnoručně zhotovený výrobek!

GRAFICKÉ PRÁCE NAŠICH STUDENTŮ

PERLY, PERLY, PERLIČKY

Hodiny českého jazyka probíhají standardně. Někdy se ovšem hodně zasmějeme. Většinou opravím písemky a veškeré „překlepy“ si pečlivě zapíšu. První nadšení vzbudí perličky ve třídě. Pak se o nich dozvídáte v naší perlivé rubrice, která nikdy nezahyne, neboť student je hlava vynalézavá a přemoudřelá, někdy však nevědoucí, dokonce tupá. Věřte nebo nevěřte, K. J. Erben napsal sbírku Pohlednice, básně Záhořovo zlato, Zlatý kolovrátek nebo Štědrý strýc. Tohle jsou legrační přehmaty. Včera jsem však odhalila neznalost velikého kalibru. Psali jsme žádost o uvolnění z výuky v rámci probírání úřední korespondence. Na tabuli jsem nakreslila schéma dopisu, které znázorňovalo, kam napsat adresu odesílatele a adresáta, kam datum a vlastní text a tak dále. Fiktivní dopis měl putovat do školy, k rukám pana ředitele. Vyvolaný žák měl za úkol napsat na tabuli titul a jmé-

no pana ředitele. Nemohl si však titul vybavit, a pak to vypadalo asi takhle:

„No tak titul vynecháme, ten napiše na tabuli někdo jiný, napiš alespoň jméno a příjmení!“ pravila jsem. Žák stál jako opařený a dlouho nebyl schopen cokoliv pronést a ni napsat. Nakonec po mém nátlaku hlesl: „Jaro Slávik!“ Třída lehla. A tak jsem dotyčného „mimoně“ posadila a pozvala k tabuli dalšího žáka. Bez problémů napsal „Svatopluk“ a já chtěla, aby se „mimoně“ konečně probudil a vzpomněl si na příjmení. Ten však pronesl: „No, když já znám jenom toho Svátu!“ A zase salvy smíchu. A tak jsme napsali správné jméno a naučili se psát správně i titul PaedDr., ale pozornost v hodině klesla a takový Olda se smál až do konce hodiny. Není divu, my se smáli taky, a tak jsme si alespoň všichni prodloužili život!

-ŠA-

Střípky z letošních maturit

- ★ Jarmila se svěřila Vilémovi, že byla svedena, a tak Vilém zabil Hynka.
(K. H. Mácha – Máj)
- ★ Petr Bezruč nechtěl mít nic společného s dobou, která se právě odehrávala.
- ★ Karel Čapek napsal RUM.
- ★ Laminace je plast, velmi tenký až průhledný.
- ★ Složený knihařský arch je složenka.
- ★ Karel IV. má své mouchy.
- ★ Táhli Peruna na ocasím kobyle.
(Křest svatého Vladimíra)
- ★ Jana byla sirotek a vychovával ji otec.
(Jana Eyrová)
- ★ Jaký byl Miloš, když dokázal překonat strach a hodil na vlak výbušninu?
- Psychicky narušený!
(Ostře sledované vlaky)
- ★ Korektura se provádí domácí a zahraniční.
- ★ Jak říkal služce Petr Bajza? - Pamprducha (správně Rampepurda rampepurdácká)
(Bylo nás pět)

Vyslechl, zasmál se a sepsal
PaedDr. Bc. Svatopluk Kubeš, ředitel

Perličky z hodin ekonomiky

aneb ekohity:

- ★ HDP je: hrubá daň z příjmu české dráhy
- ★ DPH je: hrubá daň produktu sleva na dani poplatků EU
- ★ Průměrná mzda v ČR: 66% (z čeho?)
- ★ Nezaměstnanost v ČR: 68 % (zpátky na stromy, holoto, zlaté Řecko!)
- ★ Akcie jsou cenné spisy (hlavně anonymní!)

Vybral –SV-

Touha a strach

*Tvá ústa šeptala mé jméno,
Tve ruce chtěly mé tělo.
Všechno to mohl jsem ti dát,
jenže to bych se nesměl bát.*

*Vzpomínky zůstanou,
nesmíme zapomenout
a já už nikdy nechci jinou.*

*Tve ruce jsou chladné jak led,
já chtěl bych je rozehrát hned.
Však pozdě je teď.
Opouštíš tento svět.*

*Vzpomínky zůstanou,
nesmím zapomenout.
City nikdy nepominou
a já nebudu chtít jinou.*

-YumeOokami-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš díl osmý

„Viku! Viku!“ zaslechnu z dálky a otočím se tím směrem. Skrz mrhnutí vidím běžícího Marcela, jak na mě huláká. Zastavím se, ale radši bych už byl v teple školy. Není moc teplo a fouká řezavě studený vítr. „Tos' nemoh' počkat až do školy? Brzo mi upadnou uši, jestli nepohneš!“ zakřičím na něj zpátky, ale slova mi berou od úst poryvy větru. Naštěstí nejsme daleko od budovy polygrafky, a tak chvátáme společně do vřelého přístřeší.

Jen co vejdem do třídy, zpozorujeme rodičí se problém. „Tys o tom věděl?“ ptá se Marcel. „No jasně, ještě před dvěma dny,“ odpovídám mu, „ale nějak jsem na to zapomněl.“ Ve tváři se nám zřejmě zračí dost velké zděšení, aby i přichozí Martina poznala, že jsme se nenačili na dnešní přímo obrovskou písemku z technologie. Ještě nás poškádlí slovy: „Tak co kluci? Učili jste se?“ Marcel ji pohotově uzemní: „Kdyby jo, vypadali bychom tak zničeně jako ty a to jsme nechtěli.“ Pod očima se jí totiž vytvořily temné kruhy. Nevypadá moc vyspale. Uraženě se otočí k Marcelovi zády a jde na svoje místo. „Pitomče...“ vyjádřím svoje rozhořčení nadávkou. „No tak promiň, no, ale zasloužila si to. Hele, pojď se radši učit,“ navrhne a vytahuje sešit. Bohužel pozdě, zvoní. Snažíme si aspoň zapamatovat nejlehčí pojmy a definice, ale dveře se už otvírají a vchází... počkat, to není třídní učitelka. Třídou to zašumí úlevou. Hurá, písemka se odkládá! Přišla metodička školní prevence a rozdává nám anonymní dotazník o rizikovém chování. Někdo vyplňuje podle svého svědomí, někdo jen tak ze srandy zaškrtně pár políček. Každopádně všichni patřičně zdržují, aby se písemka nestihla vůbec. Podaří se nám to? To se dozvíte příště...

Ne, dělám si legraci. Moc času jsme z hodiny neukradli, a tak jsme si test stejně napsali. Všem je snad jasné, jakou známku jsme dostali.

-Krejčovic-

Prázdniny v zimním období	1.	
Na co se těšíme už od pondělí	2.	
Co je zakázáno u školy	3.	
Jaká je naše škola	4.	
Křestní jméno pana učitele Stránského	5.	
Bez čeho nesmíme opustit školu	6.	
Co musíme vypnout během vyučování	7.	
Funkce pana Jiřího Uhra	8.	
S teoretickým vyučováním se střídá	9.	
Kdy student zaručeně nestihá	10.	
Druhý den v týdnu	11.	
Nejlepší část školního dne	12.	
Domov mládeže nám poskytuje	13.	
Příjmení učitelky odborného kreslení	14.	
Příjmení správce IT	15.	
Výchovná poradkyně na škole	16.	
Učitel na tělesnou výchovu	17.	
Učitel matematiky	18.	
Učitel OV v tisku na pollyně	19.	
Zást. ředitele pro teoretické vyučování	20.	

Najdi 10 rozdílů!

Mgr. I. Peroutka (vlevo), náš bývalý pan učitel a současný předseda školské rady na polygrafce, s panem ředitelem PaedDr. Bc. S. Kubešem. Zub času na fotografiích je patrný, krása obou však zůstává neměnná!

SOŠMGP RUMBURK

Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie

ČTYŘLETÉ STUDIJNÍ OBORY zakončené maturitní zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK
PRO MÉDIA

TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ
ŘÍZENÝCH STROJÍCH

POLYGRAFIE
MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA

TŘÍLETÉ STUDIJNÍ OBORY zakončené závěrečnou zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK

TISKAŘ NA
POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

KNIHAŘ

www.sosmgrp.cz

Studenti obsluhují platformy pro PC a MAC, digitálně zpracovávají text a obraz, tvoří multimediální prezentace a webdesign.

Studenti získávají poznatky o základních tiskových technikách, obsluze elektronicky řízených tiskových strojů a objektivním hodnocení kvality tisku.

Studijní obor POLYGRAFIE poskytuje studentům vědomosti ze všech oblastí polygrafické výroby, grafiky, reklamy a organizace výroby. Tento obor je rovněž určen jako příprava ke studiu na vysoké škole.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ:

6. 12. 2012 a 17. 1. 2013 od 9 do 16 hodin, nebo v kterýkoliv jiný den po předešlé telefonické dohodě na tel.: 412 332 320.

Studenti obsluhují platformy pro PC a MAC, digitálně zpracovávají text a obraz, který následně kompletují, tvoří multimediální prezentace.

Studenti používají tiskové stroje různých konstrukcí a formátů, seřizují je a provádějí běžnou údržbu. Připravují zařízení k tisku, dokážou vyhodnotit kvalitu tisku.

Studenti získávají odborné znalosti a manuální dovednosti při dokončovacím zpracování polygrafických výrobků, včetně jejich restaurování za použití zdobných technik. Jde o uměleckou činnost, kde se uplatní kreativní tvorba studentů.

STŘEDNÍ ODBORNÁ
ŠKOLA MEDIÁLNÍ
GRAFIKY A POLYGRAFIE
RUMBURK

Jiříkovská 840/4
408 01 Rumburk
info@sosmgrp.cz
tel.: 412 332 320